

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Paa Jernbane og Dampskib. Underholdende
Læsning paa Reiser og Lysttoure.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Vilh. Møllers Forlag, 1875-1876

Fysiske størrelse | Physical extent:

1-2 1 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

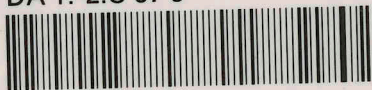

*Raa Jernbane
og Dampskib.*

1875-76.

57-30.

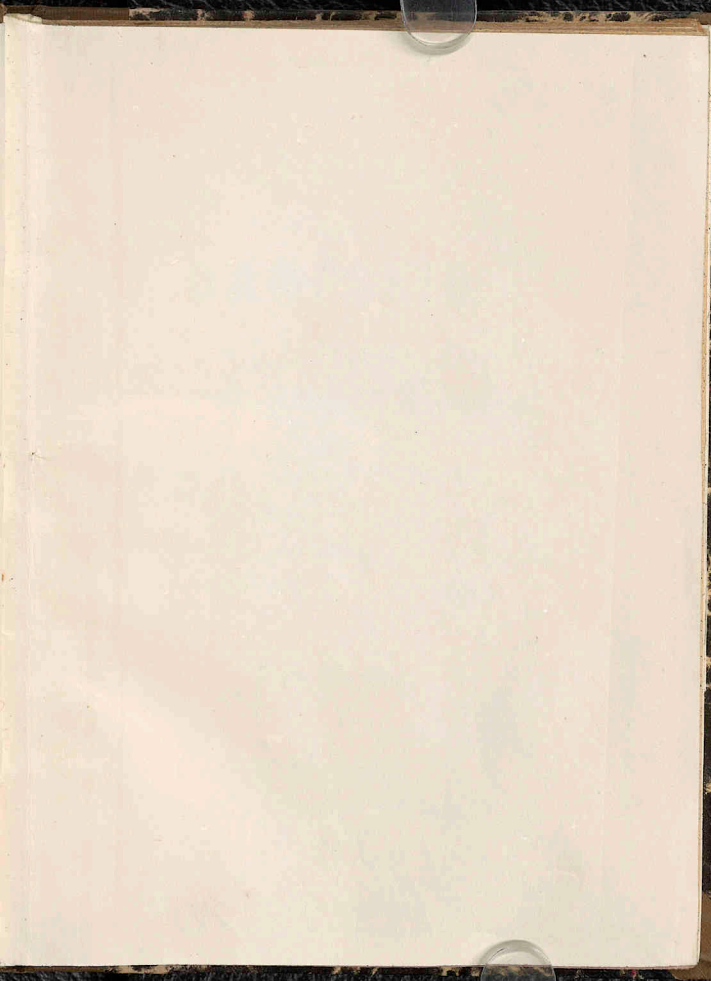
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00920 7

+ Rex

Søndags-Bladet.

8 tættrykte Sider underh. Læsning, 1,25 Øre Kvart.

Chr. Eltongs Bøgetrykkeri, Pilestræde 10, anbefales.

Paa Jernbane og **DAMPSKIB.**

Underholdende Læsning
paa
Reiser og Lysttoure.

- I **Sylvesteraften**, af R. K. Larsen.
- II. **JAZEDE**, af Fr. Gerstäcker.

Pris 25 Øre.

KJØBENHAVN.

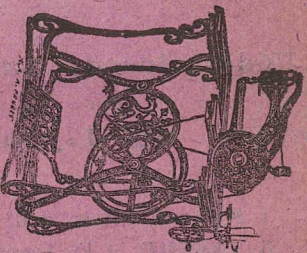
Vilh. Mølcks Forlag.
1876.

H. Weiss's **Caffehandel** anbefales
49 St. Kjøbmagergade 49.

Sten- og Billedhugger-Etablissement, 15 Nørrebrogade 15.

Symaskine-Lager, Kultorvet 2,

er forsynet med Symaskiner af alle Systemer med de nyeste For-
bedringer og fra de bedste renommerede engelske, ydske
og danske Fabrikker.

Ene-Udsalg af **Staal-Strikkenmaskiner** fra **Grimme Natalis**
& **Co.**

Agenter i Provindserne til Fabrikpriser.
Lager af **Naale**, **Olie** etc.

Sylvesteraften.

Novelle

af

N. K. Lassen.

(Heuilleton til Christianshavns og Amagers Avis.)

Kjøbenhavn.

Chr. Eltongs Bogtrykkeri.

1876.

119

„Hvorfor kommer Mama ikke idag og leger med os?“ spurgte Amalie, Kjøbmand Leonhards fireaarige lille Datter sin ældre, omtrent niaarige Søster Bertha, idet hun utaalmelig løb frem og tilbage i Værelset.

„Vær kun rolig, søde Amalie“, svarede Bertha, „vær rolig og artig, Jeg med Din Duffe og det smukke Legetøj, Christusbarnet bragte Dig til Jule. Mama er syg.“

En Barnepige kom og tog den lille Pige med sig ud.

Bertha og hendes yngre Broder Adolph, en munter omtrent syv Aar gammel Dreng, blev tilbage i Værelset.

„Hvad feiler Mama?“ spurgte Adolph sin Søster.

„Ved Du ikke, at det er Sygester, at Mama

paa denne Dag luffer sig inde og græder saa meget?" svarede Bertha.

„Åk ja, nu husker jeg det“, sagde Adolph, „men siig mig, hvorfor græder Mama da altid naar det er Sylvester?“

Bed Vinduet i samme Bærelse sad en ung Mand og stirrede ud paa Gaden. Udenfor stormede det og Sneen faldt tæt. Det begyndte at mørknes. Han vendte sig langsomt om og saae efter Børnene. Da han, som det syntes, var bleven opmærksom paa deres Tale, havde han sit Hoved og lyttede med spændt Opmærksomhed til deres Ord.

Adolph havde just spurgt Søsteren om Aarsagen til Moderens Graad.

„Det kan jeg nok fortælle Dig“, svarede Bertha med en vigtig Mine, „jeg har engang hørt Papa tale med Mama derom. Jeg skal fortælle Dig det, men Du maa tie dermed og aldrig sige det til Nogen, thi jeg troer ikke Papa gjerne vil have, at der bliver talt derom. Mama har paa en Sylvesteraften mistet sin Fader. Staden, hvori han boede blev overfaldet af Fjender; de sloge Mama's Fader ihjel og plyndrede Huset, saa at ikke det Mindste blev tilbage. Nei, slet intet; kun et Stykke af et Brev har hun til

Erindring og dette læser hun og sørger og græder, hver Gang det er Sylvesteraften."

"O, min Gud", udbød den unge Mand ved Vinduet med dæmpet Stemme, "o, min Gud! Skulde det være muligt? Skulde den af os i blindt Raseri mishandlede gamle Mand være denne begrædte Fader? Skulde det af mig og mine raa Kammerater sønderrevne Brev, hvoraf jeg endnu gjenner et Stykke, være det samme, hvoraf ogsaa hun gjenner et Stykke? Skulde det maaske indeholde noget meget vigtigt? Jeg maa have Visshed herom."

Han stod op og forlod hurtigt Værelset.

I et lille, fjernt fra Dagligstuen liggende Cabinet, sad denne Aften Kjøbmand Leonhard, en høi, smuk, ung Mand, paa omtrent 35 Aar, ved Siden af hans unge, bedrøvede Kone og talte milde og trøstende Ord til hende; da blev der banket paa Døren, og førend Leonhard kunde se, hvem det var, blev den aabnet og den unge Mand fra Stuen traadte hurtigt ind.

Leonhard saae misfornøiet og spørgende paa ham.

„Hvad ønsker De, Lynell, er der forefaldet noget, der kan bevæge Dem til at . . .“

„Trænge ind her“, fuldendte den unge Mand, „ja, min Hr. Principal, ja, noget som jeg holder for vigtigt nok til at undskylde, at jeg trænger mig ind her. O, jeg beder Dem indstændig om at meddele mig en Forflaring. Det er en Samtale imellem Deres Børn, der bevæger mig til at bede Dem om at meddele mig Grunden til Deres Kones Sorg. O, Hr. Leonhard, De maa ikke tro, at det blot er Nysgjerrighed, som bevæger mig til at forste derefter, nei, en anden Grund driver mig, thi hvis ikke alt slaar feil, har jeg saa at sige selv været Deltager i den omhandlede Katastrophe“.

„Hvorledes, min Herre, De skulde?“ udbrød spørgende Leonhards skjønne Hustru, idet hun vendte sig om mod ham og betragtede ham med taarefyldte Dine.

„Tal Lynell, sig os hvad de hørte af Børnene og meddel os hvad der er hændet Dem selv“, sagde Hr. Leonhard.

„Ja, jeg skal fortælle en Tildragelse, hvori jeg har taget Del, hvilket jeg evig vil angre“,

svarede Lynell. „Der er, som de jo veed, nu allerede hengaaet en Række af Aar siden Napoleon førte sine Starker til Rusland, og siden det ullykkelige Tilbagetog derfra. Jeg havde, skjøndt endnu meget ung, dog som Fændrik været med i hint ullykkelige Felttog, og uagtet al Nød og Møie havde jeg den Lykke at være en af de friskeste og sundeste. En Sylvesteraften, det er idag netop 13 Aar siden, indtraf jeg med en Del franske Dragoner i en lille schlesisk By, i Nærheden af den polske Grændse. Vi vare forbittrede og opirrede af de udstandne Lidelser, lede Mangel paa det Nødvendigste, og drevne af Sult havde vi besluttet at sætte os i Besiddelse af det, vi manglede, i Særdeleshed Levnetsmidler, hvad det end skulde koste. Ankommen til Staden trængte vi ind i Husene for at søge efter og fordre hvad vi brugte. Mig havde Skæbnen ført med en Del Kammerater ind i et Hus, som syntes os velhavende, og i en Stue, hvori vi ikke fandt andre end en gammel Mand, som sad ved en Skrivepult og læste et Brev. „Giv os Brød! Giv os Viin! Giv os Penge, Gamle! raabte mine Vedsagere imellem hinanden, næsten vanvittige af Sult og Nød, idet de med sand dyrist Begjærlighed saae sig omkring.

Den gamle Mand saae neppe op fra Brevet, hvori han læste, greb og tilkastede os nogle Pengestykker, og bød os forlade Værelset; men mine Kammerater, hvis Begjærlighed ikke var tilfredsstillet, men derimod kun endnu mere op-
hidset ved det de havde modtaget, trængte ind paa ham, og idet de grebe fat paa ham og rystede ham, rev de ham med Magt ud fra hans dybe Eftertanke og fra hans Læsning og forlangte paaan Penge, Brød, Vin og Varme i Værelset.

Husets Herre saa sig maaske i dette Dieblif ikke istand til at opfylde denne Begjæring og havde vel heller ikke lyst dertil, thi han stødte dem, som havde taget fat paa ham, tilbage. — „Bort!“ raabte han, „bort, ud af mit Hus, gaa og vær fornøiet med hvad jeg har givet Eder, gaa og forstyr mig ikke længere.“

Men mine Vedsagere havde ikke lyst til saa hurtig at lade sig vise tilbage, og de trængte atter ind og sloge og stødte ham fra alle Sider under Eder og Skjældsord, saalænge til den Værgeløse under deres Slag sank blødende til Gulvet.

Brevet, hvori han havde læst med saa stor Opmærksomhed var faldet fra ham. Jeg tog det op og kastede et Blik derpaa. Skriften syntes

mig bekjendt, som om jeg ofte havde seet den men neppe fik jeg seet deri, saa rev en af mine Kammerater det fra mig med en saadan Hestighed, at det blev sønderrevet og jeg kun beholdt en Strimmel deraf i min Haand. De andre Stykker kastede han paa Gulvet idet han raabte: „Lad de Lapper ligge, Broder, og hjælp os hellere at søge efter noget for vore tomme Maver.“

Men Andre havde allerede begyndt dermed. Rister og Skabe i Huset bleve brækkede op; af Penge og Kostbarheder blev der fundet meget; det blev røvet og alle de gruelige Gjerninger bleve udøvede, hvortil en raa, rasende og af Nød og Elendighed til det Yderste bragt Bande kan være istand.

Husets øvrige Beboere havde vistnok taget Flugten ved vor Ankomst; thi foruden den gamle Mand saae vi intet Menneske i Huset, hvilket vi snart efter forlod, da vi intet fandt af det hvortil vi haardest trængte, navnlig Levnetsmidler, men Billedet af den Bærgeløse, den Myrdede, vil bestandig staa for mig, jeg vil føle en stedse-varende Anger over den Deel, jeg havde i denne Udaad.

„O, der er ingen Tvivl derom, det har været

min Fader!" udbrød Madam Leonhard med Taarer.

"O, Madam!" sagde Lyness, idet han vendte sig til Madam Leonhard, "nu føler jeg dobbelt Angeren, siden jeg har gjort denne Opdagelse; men fordøm mig ikke. Min Brøde bestod i at jeg ikke søgte at hindre mine Kammerater, jeg lagde ikke Haand paa ham, dertil er Gud mit Vidne. Af Børnenes Tale troer jeg at have forstaaet at De bevarer et Stykke af et Brev. Ogsaa jeg har endnu en Del af dette Brev, som blev revet fra mig. Uden at tænke noget derved, havde jeg puttet det i Lommen, og da jeg siden efter fandt det og kjendte det, vilde jeg ikke kaste det bort, men gjemte det som en Erindring om en slet Handling, hvori jeg havde haft Deel. Jeg beder Dem om at faae det at se, for at sammenligne Stykkerne."

Madam Leonhard havde bedækket sit Ansigt og Taarerne fløde rigeligen; hun tog en paa Bordet liggende Bønnebog og rækkede den tavst til den unge Mand, som hurtig greb og aabnede den, fremtog og besaae en afreven Del af et Brev.

"Det er et Stykke deraf!" raabte han, saasnart han havde seet det og lod Hænderne synke.

Der opstod en lang, pinlig Pause.

Leonhard brød først Tausheden:

„Jeg har tidt gennemlæst disse afbrudte Linier, dog uden nogensinde at kunne udfinde nogen rigtig Mening deraf, endskjøndt der findes Ord deri, som synes at tyde paa at det ikke blot har været et af de sædvanlige Forretningsbreve.“

„Maaske kunde det lykkes, naar vi toge den Deel til Hjælp, som jeg besidder,“ sagde Lynell og tog en lille Tegnebog frem, hvoraf han tog et Brevfragment, som han lagde paa Bordet til det andet. Stykkerne passede, men dog manglede endnu en Del af Brevet.

Leonhard saae længe og opmærksomt derpaa. „Endskjøndt jeg heller ikke af disse Dele kan fatte hele Meningen, bestrykes jeg dog af det ene Stykke i den Tanke, jeg har fattet, at det har indeholdt vigtige Ting og ikke været noget Forretningsbrev af den sædvanlige Slags.“ Han vendte sig til sin Kone: „Kjære Emilie, fortæl os dog hvad Du kan erindre Dig af Din Barndom.“

„Af min Barndom og tidligste Ungdom,“ begyndte Madam Leonhard, „veed jeg næsten intet at erindre. Min Moder lærte jeg aldrig at

kjende, thi min Fødsel havde kostet hende Livet. Jeg blev døbt Emilie efter hende.

I en saa tidlig Alder, at jeg slet ikke kan huske noget om mit Hjem blev jeg bragt i en Opdragelsesanstalt i Breslau. Her voxede jeg op og modtog Undervisning og Opdragelse af en meget god og venlig Kone, som jeg snart lærte at elske som en Moder.

Min gode Fader besøgte mig en Gang eller to hvert Aar; det var stedse en Fest for mig naar han kom, og jeg imødesaae med Længsel den Tid, han pleiede at komme.

Harde jeg som Barn følt Længsel efter ham, fordi han var saa god og mild og stedse bragte smukke Gaver til mig, saa lærte jeg da jeg blev ældre, stedse mere og mere at elske ham, og nu længtes jeg efter den Tid, da jeg kanske kunde være hos ham, pleie ham og forskjønne Livet for ham.

Efter en tidligere Bestemmelse skulde jeg forlade Anstalten naar jeg havde opnaaet mit 16de Aar. Jeg haabede at min gode Fader skulde hente mig. I et helt Aar havde han ikke været hos mig. Det var i Efteraaret; men istedetfor ham selv, kom et Brev.

Forretninger, skrev han, hindrede ham i selv at komme, men han opfordrede mig til at komme, dog gjorde han derved, af en mig ubekjendt Aarsag, den udtrykkelige Betingelse, at jeg skulde indtræffe i Hjemmet Sylvesteraften. Jeg vilde ikke handle imod hans Ønske og måtte derfor blive endnu nogle Uger hos min moderlige Veninde, hvormeget jeg end længtes efter min gode Fader. Min Opdragerinde havde ladet mig male og det vellykkede Portrait blev i Forveien sendt til ham.

Endelig kom Afreisens Dag. Med rørt Hjerte forlod jeg det Sted, hvor mit Liv saa rolig var hengaaet, og den Kone, som med sand moderlig Æmhed og Kjærlighed havde vaaget over min Barndom, og reiste bort.

Jeg kom Sylvesteraften til mit Hjem og fandt —" her kvalte Taarerne hendes Røst, hun formaaede ikke mere at fortsætte sin Fortælling.

Med blide Ord trøstede og beroligede Leonhard sin grædende Kone og fortsatte derpaa Fortællingen til Lynell:

„Hvad der var sket og hvorledes, det gik til i Byen hin ulykkelige Sylvesteraften, ved De. Min Kone fandt sit Hjem ødelagt og søgte for-

gjæves sin Fader. Ved et Tilfælde, hvorfor hun ikke engang selv mere kan gjøre sig Regnskab, var hun kommen i Besiddelse af Brev-Fragmentet, hvis gaadefulde, mørke Ord udøvede en tiltrækkende Kraft saavel paa hende som senere ogsaa paa mig, og bevægede os til bestandig paa ny at læse disse afbrudte Linier. Hun blev derpaa anfaldet af flere af disse vilde, for al Subordination blottede og berusede Krigere. Hun blev truet, forhaanet og udplyndret af dem og flygtede forfærdet fra Stedet, hvor hun havde haabet at finde Fred og Lykke. Overalt, hvorhen hun vendte sig, mødte hun de samme Scener. Hele Byen var opfyldt af vilde franske Soldater, Levingerne af Napoleons store Armee. Forfulgt af nogle af disse flygtede hun ud af Byen. De maa erindre, at hun allerede som Barn var kommen bort; hun var altsaa fuldkommen fremmed og kunde hverken finde tilrette eller vide hvor hun kom hen. Taget som et stafkels forfulgt Bilde flygtede hun bestandig længere bort i den raa, stormfulde Vinternat, thi det var allerede Aften, da hun flygtende forlod Byen. Hun maa have løbet saa langt at hun omsider mat og afmægtig sank om paa Veien. Længere hen paa Aftenen førte et lykkeligt Til-

fælde mig med en Vogn den samme Vej; jeg fandt hende og tog hende med. Indhylllet i en Reisepels lagde jeg hende saa bekvemt som mulig i Vognen og førte nu, saa hurtigt jeg kunde, for snarest mulig at naa mit Hjem, som var nogle Mile derfra.

Det var over Midnat før jeg kom dertil. Min gode Moder modtog den Lidende, den Ulykkelige med Kjærlighed, og det lykkedes os at falde hende tilbage til Livet; men en langvarig heftig Sygdom, som en Følge af den udstandne Skræk og Kulde, fængslede hende i lang Tid til Sygeleiet og bragte hende Graven nær.

Da det blev Foraar vendte hendes Sundhed og Kræfter langsomt tilbage, og nu først var hun istand til at fortælle, hvad der var hændet hende.

Jeg reiste til hendes Fødested og begyndte at søge og spørge efter hendes Fader; men alt forgjæves. Jeg kunde intet erfare; han var fra den Dag forsvunden uden mindste Spor, og hvad der gjorde mine Efterforskninger endnu mere besværlige og indhyllede hendes Faders Skjæbne i et uigjennemtrængeligt Mørke, var, at en heftig Ildbrand havde raset i Byen samme Dag og ogsaa lagt hans Hus i Aske. Alt hvad han

havde eiet var bleven Flammernes eller de
 franske Soldaters Kob. Da Gruset var bleven
 ryddet fra Brandstedet havde man fundet de
 forbrændte, men aldeles ukjendelige Levnings-
 af et Menneske, og antog dem for at tilhøre Husets
 Eiermand, da Ingen fra den Dag havde seet ham.
 Dette var jo rigtignok ikke nogen Visshed, thi de
 menneskelige Levninger kunne ligesaagodt have
 tilhørt en af Marodeurerne, som ham, men det
 blev dog af alle antaget for at være hans Been.
 Tillige erfarede jeg, at han kort i Forveien havde
 solgt Huset, saa at han ikke havde nogen fast
 Eiendom der. Jeg begav mig til Breslau, for
 at indhente Oplysninger i Opdragelsesanstalten,
 da jeg antog, at saafremt Faderen endnu levede,
 vilde han henvende sig til denne for at søge efter
 Datteren; men ogsaa her var min Umage for-
 gjæves, thi Forstanderinden for Opdragelses-
 stalten, der allerede var en Kone af høi Alder,
 havde for kort Tid siden opgivet Bestyrrelsen af
 den og havde forladt Breslau, uden at jeg kunde
 erfare, hvor hun var draget hen. Blottet for
 Alt og udreven af alle venskabelige og Slægt-
 skabsforbindelser, fandt min kjære Kone et Fri-
 sted hos os og i min Moder en deltagende og
 om Veninde, og da hun, ligesaameget efter min

Moders, som efter mit Ønske, efter 2 Aars Forløb gav mig sin Haand, den kjærligste Moder. Aar ere bortrundne siden hin Dag, dog er endnu Sylvester en Smertens og Sorgens Dag for hende, og endskjøndt Tiden, som lindrer alle Smerter, ogsaa har lindret denne, har hun dog aldrig været istand til at glemme, hvad hun paa den Dag mistede."

"O, hvorledes skulde jeg vel kunde glemme det. Brændt, brændt, min kjære, gode Fader omkommen i Ruerne," sagde Madam Leonhard klagende.

"Nei, nei, han er ikke brændt, han omkom ikke i Ruerne," raabte Lynell. "O, Gud, nu først staaer det klart for mig, hvem den Olding var, som jeg saa for to Aar siden. Ja, det var ham, ham og ingen anden. O, hør mig, tillad mig at fortælle Dem, hvor jeg saa ham. Men for at de kan forstaa mig, er det nødvendigt, at jeg gaaer langt tilbage og ligeledes gjør Dem bekendt med mine Ungdomserindringer. Naar jeg er kommen tilende dermed og har bevist Dem, at jeg har Ret i min Paastand, at den gamle Mand, som var Deres Fader, ikke er omkommen i Ruerne, saa har ogsaa mit Ophold i dette venlige Hus en Ende. Jeg drager da bort, endnu

i denne Nat og vil ikke finde Raft eller Ro, før jeg har fundet ham. Jeg haaber derved at afsonne min Deel af den mod ham begaaede Brøde.

Jeg er opdragen i Nachen. En mørk og ilfindet Mand gjaldt for min Fader og blev af mig ogsaa kaldet saaledes, indtil han, da jeg var 15 Aar, anbragte mig i et stort Handelshus, for at jeg skulde lære Handelen, og ved denne Leilighed gjorde mig bekendt med, at jeg ikke var hans Søn. Han var, sagde han, min Onkel, og havde hidtil opdraget mig af Medlidenhed, men for Fremtiden kunde han ikke gjøre mere for mig. Mit Navn var ikke som jeg hidtil var bleven kaldet, Franz Borsell, men Franz Rynell; jeg skulde fra nu af bruge dette og isvrigt selv være Herre over min Skjæbne.

Jeg var mere forundret og overrasket ved denne Erklæring end bedrøvet. Jeg havde egentlig aldrig elsket den Mand, jeg kaldte Fader. Han var i højeste Grad lunefuld. Snart overøste han mig med Kjærtegn, snart stødte han mig fra sig og behandlede mig med Haardhed. Jeg kunde derfor ogsaa tage Afsked fra ham uden Smerte; derimod kostede Afskeden fra hans Datter, den muntre, uiaarige Anna, mig Taarer. Hans Kone, hende som jeg havde kaldt Moder,

var ligeledes død. Ogsaa hun havde lidt meget ved hans Haardhed og onde Luner. Anna var den eneste, jeg elskede i dette Hus og af hvem jeg igjen blev elsket; men her hjalp ingen Klager; den barske Onkel rev det grædende Barn, som havde hørt hans Ord, og nu holdt mig om Halsen og ikke vilde give slip paa mig, ud af mine Arme, og jeg maatte nødtvungen gaa den Stjæbne imøde, som han havde bestemt mig; men længe blev jeg ikke paa Kontoret: jeg lagde Pennen bort og greb til Sværdet. Uden at spørge Noget om Raad, tog jeg Tjeneste og blev Tændrif ved den store Armee, da Keiser Napoleon førte sine Skarer til Rusland. Jeg vil ikke fortælle noget af Alt hvad der hændtes mig ved Armeen, eller hvad jeg, saavel som saa mange Tusinde, leed paa det over al Beskrivelse skrækelige Tilbagetog fra Moskau. Kort efter hin Sylversteraften, som har havt saa sørgelige Følger, blev jeg syg, medens jeg endnu var paa Tydsfflands Fjordbund. Jeg kom i et Lazareth, fandt kjærlighedsfuld Pleie, og nu modnedes i mit Hjerte en Beslutning, som jeg allerede længe tilforn havde fattet, nemlig at opsjøge min Onkel og fordre en nøiagtig Forklaring af ham om min Herkomst, samt, dersom det ikke kunde være

anderledes, tvinge ham til at nævne mine Forældres Navn; thi Navnet Lynell, som han havde sagt var mit og hvilket jeg skulde føre, havde jeg Grund til at antage var opdigtet og ikke mit rette. Over min Fødsel svævede et hemmelighedsfuldt Slør og dette vilde jeg løfte. Var, som jeg formodede, mine Forældre fra Tydskland ligesom min Onkel da skulde Tydskland for Fremtiden være mit Fædreland, thi jeg havde faaet Tydskland kjær for den Mildhed og Godhed, hvormed jeg var bleven pleiet i min Sygdom.

Da jeg atter var helbredet og forlod Lazarethet, ilede jeg for at opsoge min Onkel, men fandt kun hans Grav. Anna var ikke at finde eller opspørge. Nu vendte jeg tilbage til Tydskland. Preussens Konge, Frederik Wilhelm den Tredie, lod sit bekjendte Opraab udgaae til sit Folk, jeg ilede atter til Baabnene og stod snart efter i de tydske Unglingers Række.

Da Krigen var tilende, nedlagte jeg Baabnene og fulgte en god Baabenbroder, en Kjøbmands søn fra Frankfurt. Her modtog jeg en Ansættelse paa hans Faders Kontor. Med Flid og Over lagde jeg mig efter Forretningerne og søgte at indhente, hvad jeg ved mit vilde Krigerliv

havde forsvømt. Det lykkedes mig snart at er-
 hverve min Principals fuldkomne Tillid, og ef-
 ter faa Mars Forløb blev jeg betroet meget
 vigtige Forretninger og maatte ofte foretage lange
 Reiser. Saaledes var jeg for omtrent 3 Mar-
 siden, kort før jeg traadte ind i Deres Forret-
 ning, med min Principal paa en Reise til Leip-
 zig og var steget af i et Gjæstgiversted i en lille
 Stad, da en Olding, ledsaget af en ung Pige
 med en Harpe, traadte ind i Værelset. Det var
 Anna, min kjære Pleiesøster, dog ikke mere Bar-
 net, nei, en fuldvoksen Jomfru stod for mig, men
 det var hende selv, jeg kjendte hende og tog ikke
 fejl. Jeg sprang op og ilede hende imøde.
 „Anna, Anna“, raabte jeg, da traadte en Ol-
 ding frem imellem os, med Brede viste han mig
 tilbage og drog Anna ud af Værelset med sig.
 Synet var forsvundet ligesaa pludselig som det
 var kommet, og det skringrende Posthorn bød mig
 at stige i Vognen, thi Reisen var vigtig og jeg
 turde ikke opsaette eller tilfidesaette min Principals
 Forretninger for mine egne Anliggender, hvor-
 gjerne jeg end var bleven for at opsoege Anna.
 Anna havde jeg gjenkjendt, men forgjæves an-
 strængte jeg mig med at erindre, hvor jeg engang
 kunde have set Oldingen, og dog forekom det

mig, som om jeg engang tidligere havde set ham, som om vi engang i Livet havde staaet hinanden nær, men nu — nu er det klart for mig, nu veed jeg, hvor jeg har set ham og hvem han var; det var den samme Mand, som vi havde behandlet saa haardt, ham, jeg hin Sølvesteraften raret Brevet, hvis Stumper nu ligge her for os."

"O, min Gud! skulde det være muligt?" raabte Madam Leonhard.

Leonhard tvivlede og troede at Lynel havde taget feil, men denne vedblev sin Paastand og sagde med Bestemthed, at nu skulde intet afholde ham fra endnu i denne Nat at tiltræde Reisen for at opsoge Oldingen, og Anna og forlod derpaa Bærelset for at forberede sig dertil.

Det var imidlertid bleven fuldkommen mørk Aften og allerede for længe siden vare Lysene tændte i Bærelserne, medens Stormen rasede udenfor og Sneen faldt tæt. Fra Dagligstuen lød i afbrudte Toner de muntre Børns Latter

og Jubel ind i det lille Kabinet, hvor Leonhard sad med sin Kone og talte om Muligheden af at finde den for død antagne Fader og derved gjøre Ende paa Sorgen, og endskjøndt Leonhard ikke havde nogen fuldkommen Tro dertil, var han dog glad ved at Haabet syntes at oplive og opmuntre hans elskede Hustru. Idetsamme blev Døren atter reventet op, men denne gang var det Adolph, deres lille Søn, som kom løbende ind. „Ak, kjære Fader, ude i Stuen er der kommen en gammel Mand, som vil vise os mange smukke Ting, tillader Du det?“

Leonhard saae med Glæde paa sin muntre lille Søn; han tog ham op paa sit Skjød og spurgte:

„Hvad er det for Ting han har, kjære lille Adolph, kan Du fortælle mig det?“

„Ja, det er en — en —“

„Nu, Adolph, hvad for en?“

„Ja, nu veed jeg det, det er en smuk — Ma — Materne — Lagia —“

Leonhard smilede:

„Du vilde vistnok sige en Lateralne Magica.“

„Ja, saadan var det ogsaa den hed, maa vi se den?“

Bertha traadte nu ogsaa ind.

„Kjære Moder, den gamle Mand, som er derude, er vistnok meget fattig, siden han gaar ud i et saadant Veir for at fortjene et Par Skilling. Var det ikke Synd at lade ham gaa uden Hjælp.“

„Uden Hjælp skal han heller ikke gaa fra os“, sagde Leonhard, „her har Du nogle Penge, som Du kan give ham og derpaa lade ham gaa.“

„Tak, kjære Fader“, sagde Bertha, og tog imod Pengene, dog kunde man paa hendes Stemme høre, at hun saae sig skuffet i et barnligt Haab, men hun tav stille og vilde gaa. Adolph derimod, klappede smigrende Faderens Kind og bad om de ikke maatte faa de mange smukke Ting at se.

„Nu ja, saa lad ham vise de mange smukke Sager, jeg vil selv gaa med“, sagde hans Fader.

Bertha vendte om fra Døren og kom igjen hen til Moderen.

„Amalie er endnu ikke i Seng, og hun siger bestandig, at Moder skal komme. Vilse Moder, kom ogsaa med.“

„Kom med os, elskede Emile, overvind Din Tungtsindighed, og lad Haabet opmuntre Dig.

Kom, om ikke for andet, saa for at glæde Børnene."

Endskjøndt Madam Leonhard ikke befandt sig i en saa munter Sindsstemning, at den tillod hende at finde Fornøielse i det, der skulde foregaa, overvandt hun dog sin Bedrøvelse saa vidt, at hun lovede at komme ind i Stuen, naar Manden var færdig med sine Forberedelser til Fremvisningen.

Glade forlod Børnene ved Faderens Haand Kabinettet og gik ind i Bærelset, hvor Adolph forkyndte, at de nu maatte saa de smukke Ting at se.

I Bærelset traf Leonhard en Olding med et ærbørdigt Udseende. Hans blottede Hoved var omgivet af en Krands tynde, snehvide Haar, han var bøiet af Alder og simpelt klædt. En ung Pige, ligeledes fattig klædt stod ved hans Side. Efter at han af Leonhard havde faaet Tilladelse til at forevise sine Sager, begyndte han de nødvendige Forberedelser. I en aaben Fløjdør blev et tyndt hvidt Tæppe udspændt, Tilskuerne, bestaaende af Leonhard. Børnene, hvortil kom nogle af Husets Folk, toge Plads i Stuen, hvorimod den Gamle med sit Apparat fik

Plads i et tilstødende Værelse og lod Lyset falde paa Tæppet.

Nu kom ogsaa Madam Leonhard ind i Stuen, som kun oplystes fra Tæppet, hvilket var nødvendigt for at frembringe Billederne. Hun satte sig, tog det yngste af Børnene, Amalie paa sit Skjød. Den runde, oplyste Skive paa Tæppet antog nu Farver, som om de kom ud af en Taage, og et smukt Landskab kom tilsynne; dette viklede atter med et andet og dette igjen med de forskjellige Gjenstande, snart bevægelige Figurer, snart Karikaturer, snart straalende Stjerner og Farvedspil, alt til uendelig Jubel for Børnene, som ikke kunde blive trætte af at se derpaa.

Da Forestillingen allerede havde varet temmelig længe, gik Leonhard ind til Oldingen, og idet han gav ham en rigelig Belønning for den Glæde, han havde skaffet Børnene, sagde han: „Her, Gamle, tag dette, lad det nu være nok, og gjør Eder imorgen en glad Nytaarsdag.“

„Ha, det er Nytaarsdag imorgen, derpaa havde jeg ikke tænkt“, udbrød Oldingen. „Vær takket, gode Herre, for den venlig og rigelige Gave; en glad Nytaarsdag gives der aldrig for mig; men tillad mig endnu at vise et eneste, det sidste, ja stedse det sidste Billede. Allerede i

mange Aar viser jeg dette Billede, og endfskjøndt jeg nu allerede for længe siden har opgivet det Gaab, som knyttede sig dertil, undlader jeg dog ikke gjerne at vise det endnu."

Efter disse Ord tog han en lille Kasse frem og af denne et velforvaret Billede.

"Jeg beder Dem, min Herre, atter at tage Plads."

"Nuvel", sagde Leonhard, og gif tilbage til Stuen, hvor han stillede sig ved sin Kones Side.

Oldingen havde imidlertid bragt Billedet i Apparatet, og da det nu derfra kastedes paa Tæppet, viste det sig at være en hel Modfsætning til de andre simplere og let malede Sager. Det var et af en Kunstnerhaand med transparente Farver paa Glasjet hentryllet Billede, et Portrait af en skjøn, ung Dame. Hendes klare Blik syntes at møde enhver Beskuer, hendes Smil syntes at gjælde Enhver; ved den nederste Kant deraf, læste man med straalende Skrift:

Kjender Du mig,
Jeg beder Dig,
Sig hvor jeg er at finde.

"Emilie! Det er jo Dit Portrait, det er

Dit naturtro Billede!" udbrød Leonhard, saasnart Billedet var kommen frem i sin fulde Klarhed.

"O, Gud!" raabte i samme Dieblif Madame Leonhard, "det er jo det samme Portrait, som blev malet i Breslau og sendt hjem til min fjære, gode Fader."

Men Oldingen, som hørte disse Udraab, aabnede hurtig sit Apparat, tog en Lampe og kom frem, lod Lyset falde paa hendes Ansigt og udbrød: "Emilie, mit Barn, min længe søgte, gjenfundne Datter!" og sank afmægtig tilbage i den tilslidende Leonhards og sin unge Vedsjagerindes Arme.

Kort efter sad den lyffelige Fader i det lille Kabinet, hvori vi først fandt Madame Leonhard. Ved at stænke ham koldt Vand i Ansigtet og ved Brugen af stærke Essentser var han vaagnet af sin Afmægt og sad nu paa Sophaen. Leonhard stod foran ham, medens Madame Leonhard

og den unge Pige understøttede og holdt ham. Han var nu ved fuldkommen Bevidsthed og fandt sig igjen omsluttet af den elskede, længe søgte og begrædte Datters Arme og omgivet af en venlig Svigersøn og muntre, skjønne Børnebørn.

Efter den første glade Hilsen til Livet, kom det til gjensidig Forklaring. Oldingen meddelte følgende:

„Sylvesteraften“, saaledes begyndte han, „har i mit Liv ofte vist sig af stor Indflydelse. Jeg havde en Ungdomsven som jeg elskede; vi vare opdragne i hinandens Nærhed og delte alle vore ungdommelige Fornøielser med hinanden. En Sylvesteraften forsvandt han og jeg erfarede først efter mange, mange Aar, hvor han var bleven af. En Sylvesteraften lærte jeg at elske hende, min uforglemmelige Hustru, min Emilie, som skænkede mig Dig, min nu gjenfundne Datter, og selv maatte dø, da hun gav Dig Livet. To Aar før Din Fødsel havde hun givet mig en Søn. O, vi vare saa lykkelige, vi elskede begge dette Bant paa vor Kjærlighed saa høit, men af, længe varede denne Lykke ikke. Min spæde Søn blev røvet fra os, uden at det nogensinde lykkedes mig at opdage, hvor han var bleven af eller hvem der havde berøvet os ham.

Det var paa en Sylvesteraften, at en i en Kappe indhyllet Mand med Maske for Ansigtet trængte ind i Bærelset til Annen, rev Barnet fra hende og flygtede. Al vor Søgen, al Umage var, saabel fra Dyrighrdens, til hvem jeg henvendte mig, som fra min Side, frugtesløs. Han var uigjenkaldelig tabt for os.

Min elskede Kone faldt i en svær og langvarig Sygdom, som bragte hende til Gravens Bred. Langsomt vendte hendes Helbred og Kræfter tilbage. Da blev hun atter Moder, hun fødte Dig, min Emilie, en Sylvesteraften og sank i Dødens Favn. Med sin sidste Kraft trykkede hun Dig til sit trofaste Moderhjerter, som nu snart ikke mere skulde slaae, kysjede Dig ømt og inderligt og vinkede ad mig. Med svag Stemme bad hun mig vaage over Dig, som over en Skat hun betroede mig, som over min Døsten, og udaandede derpaa sin skjønne Sjæl. O, fra denne Dag var mit Liv mørkt, øde og glædeløst. Af Frygt for at ogsaa Du skulde berøves mig, besluttede jeg at berøve mig selv min sidste og eneste Glæde, den at se Dig og have Dig hos mig. Da Du neppe var to Aar gammel, bragte jeg Dig, saa hemmeligt som muligt, i en Opdragelsesanstalt i Breslau, og først da Du

havde tilbagelagt Dit sextende Aar, besluttede jeg
 at kalde Dig tilbage. Mine Formuesomstændig-
 heder vare imidlertid ikke saa gode som tidligere.
 Et stort Bedrageri, som blev udøvet imod mig
 og hvis egentlige Gjerningsmand forblev ubekjendt,
 berøvede mig, omtrent paa samme Tid, som jeg
 mistede min Søn, næsten Halvdelen af min For-
 mue, og mange forskjellige Uheld, som Tid efter
 anden fulgte efter, hindrede mig i igjen at er-
 hverve det Tabte. Jeg stod efter min kjære Ko-
 nes Død alene og uden Støtt, blottet for alle
 Skjæbnens Slag. Min Ven, som var mig
 dyrebare fra Ungdommens Dage, var borte, uden
 at jeg kunde opdage ham. Saaledes gif det
 stedse mere og mere tilbage for mig, og da jeg
 kaldte mit eneste Barn, Dig, min, Emilie, til
 mig, var jeg næsten en fattig Mand. Jeg øn-
 skede, at hun skulde indtræffe til mig Sylvester-
 aften og ventede hende denne Dag. Jeg var
 alene i Huset, thi jeg havde kun saa Folk i min
 Tjeneste og disse havde fjernet sig af Frygt, da
 mørke Nygter om en sig nærmende Fjendeskare
 kom i Omløb. Da bragte Postbudet mig et
 Brev. Poststemplet viste Aachen, som det Sted,
 hvorfra det kom. Jeg aabnede det, saa efter
 Underskriften, og hvem kunde skildre min Glæde,

da jeg saae min Ungdomsven Emil Borsells Underskrift. Imidlertid blev Døren til mit Værelse pludselig reoen op og en blodtørstig og rovløsten Bande, en Levning af den store franske Armee, trængte ind til mig. O, jeg led meget denne Sylvesteraften. Min Vens Brev blev taget fra mig og sønderrevet, jeg selv blev mishandlet og udplyndret. Alt, Alt, Alt, hvad jeg endnu kunde falde mit, havde jeg liggende i rede Penge, thi jeg havde besluttet at drage bort med min Datter og opsoge os et andet Opholdssted. Alt var gjort i Penge med Undtagelse af en Del Sølv-tøi og andre Kostbarheder, og laa rede, men Alt blev Gjendernes og Flammernes Kov. Under de Rasendes Slag var jeg sunken bevidstløs ned i mit Blod og vaagnede først af min Afmagt, da hele Huset stod i Lue.

Ildens Skin belyste dog endnu en Gjenstand, som var mig dyrebar, det var Portraitet, som jeg fort i Forveien havde modtaget, Dit Portrait, min Datter, jeg tog det hurtigt ned fra Bæggen og vilde flngte ud af det brændende Hus; jeg saae jo at der var intet tilbage af min Formue, da faldt mit Die ogsaa paa Stykkerne af Brevet, som jeg havde modtaget, jeg erindrede, at det var fra min Ven, greb Stykkerne og en

lille Bønnebog, som ogsaa var fastet paa Gulvet. Den havde tilhørt min kjære forudgangne Hustru og var mig derfor dyrebar. Ofte havde jeg søgt og fundet Trøst i disse Blade, nu tog jeg den, lagde Stykkerne af Brevet deri, for siden at læse dem, og forlod Huset som truede med at blive min Grav. Da jeg kom ud, saae jeg et Billede af den grændseløseste Forvirring. Branden havde udbredt sig og var meget betydelig, Franskmændene og Indvaanere af Byen løb flygtende imellem hinanden, ingen agtede paa mig, forfærdet fulgte jeg den store Flok og kom ud i det Frie; da jeg befandt mig der, vaagnede Tanken om Dig, min Datter, som jeg jo ventede samme Aften, men forgjæves saae jeg mig om efter Dig."

"Undskyld, Fader, at jeg afbryder Dem," sagde Leonhard, "men jeg har noget at spørge om. De sagde, at De havde lagt Brevstykkerne i en lille Bønnebog, var det ikke saaledes?"

"Ja", svarede Oldingen, "ja det var saaledes, men af, jeg skulde ikke have den Glæde, at læse dette Brev, jeg skulde denne Dag miste Alt; i Trængselen tabte jeg Bogen, ogsaa den var borte og kun en Strimmel af Brevet fandt jeg i min Lomme, da jeg igjen kom til Ro og søgte

derefter. Jeg læste den, men jeg fandt kun usammenhængende, uforstaaelige Ord derpaa. Da Tanken om Dig, min Emilie, vaagnede hos mig, vilde jeg igjen vende tilbage til Staden, men den frembød kun Synet af et uhyre Flammehav. I den vildeste Vorden forlod Gjenderne den og forgjæves kjæmpede jeg for at modstaa den frembølgende Menneskestrøm; da faldt mit Dje pludselig paa en Vogn, hvori der sad en ung Dame, og jeg troede i hende at gjenkjende Dig. Nu fulgte jeg villig Strømmen og stræbte fremad, for at komme Vognen nærmere, men forgjæves; saasnart den havde vundet Plads dertil, førte den derfra i flyvende Fart. Jeg ilede bestandig længere og længere frem, men snart forsvandt den for mit Dje og jeg sank udmattet om. En Vognmand, som Forsynet bragte denne Vej, saac og kjendte mig og tog mig med sig. Vognen førte til Breslau, og jeg besluttede at føre derhen, for at erholde Bished om, at Du havde forladt Anstalten. Nogle rede Penge, som jeg havde havt hos mig, et Uhr, en Ring og Dit Portræt, som jeg havde holdt fast paa midt i Trængselen, var Alt, hvad jeg nu besad. I Breslau erfarede jeg, at Du i rette Tid var afrejst, for at indtræffe hos mig Sylvesteraften og

nu stod atter Billedet af Damen i Bognen for mig. Jeg troede Du var bortført med Magt, og ført til Frankrig, og dette i Forening med min Bens Navn under Brevet, bevægede mig til med mine faa Midler at foretage denne lange, besværlige Rejse. Jeg ilede uden Ro og Hvile fremad, overalt spurgte og forskede jeg efter Bognen med den unge Dame, og fremviste overalt Dit Portræt, som Signalement, men forgjæves. Nogle faa Steder hændtes det, at der fandtes Nogle, som vilde finde Lighed med en eller anden Gjennemrejsende, og naar jeg hørte et saadant Ord, ilede jeg atter fremad, gjenoplivet af nyt Haab. Endelig naaede jeg Aachen; men af, Skjæbnen shntes at ville udøse sin Brede over mig. Min Ven var død, død i Fattigdom. Han havde kun efterladt en Datter, som nu stod ene uden Raad og Hjælp. Jeg tog hende med og hun blev fra nu af min Datter.

Mine Penge vare aldeles opbrugte. Jeg solgte mit Uhr og købte et Apparat til at frembringe disse magiske Billeder, Anna tog sin Harpe og nu begyndte jeg mit Pilegrims- og Vandringssliv. En Kunstner malede det lille Glasbillede efter Portrætet, og jeg begyndte over-

alt at søge Dig, min Emilie; Gud hørte tilsidst min Bøn og førte mid trætte Fod til Din Dør.

„Og aldrig, aldrig, kjære Fader, skal Du igjen forlade mig“, sagde den lykkelige Datter.

„Nej, aldrig vil jeg forlade Dig, min Emilie, men ligesaa lidt vil jeg nogensinde jage Anna, den gode, trofaste Anna, som nu har ledsaget mig og plejet mig i saa mange Aar, fra mig. Emilie, vil Du elske hende som en Søster?“

„Ja, Fader, det vil jeg“, forsikrede Madam Leonhard.

Leonhard havde med Opmærksomhed fulgt Oldingens Fortælling, og rækkede ham derpaa Haanden.

„Fader, lad mig ogsaa kalde Dem med dette dyrebare Navn og vær forsikket om min Kjærlighed til Dem, men tillad mig nu ogsaa et Spørgsmaal: Er De maaske endnu i Besiddelse af det omtalte Stykke af det sønderrevne Brev?“

Oldingen saa spørgende paa ham.

„Ja, jeg har endnu dette Fragment; men hvad kan det nytte, jeg har saa ofte anstrængt min Forstand for at udfinde Menningen deraf, og al min Grublen har stedsse været forgjæves. Min Ven er død og dette Stykke Papir giver

os ingen Oplysninger om den Gaade eller Hemmelighed, som Brevet maaske har indeholdt."

"Maaske dog naar begge disse Stykker blive forenede dermed," sagde Leonhard og holdt Fragmenterne hen til ham.

"Hvorledes! skulde det være mulig at disse to Stykker ere de manglende Stykker til Brevet? Hvorledes komme de i Deres Besiddelse?"

"Ved et særdeles mærkværdigt Tilfælde, eller lad mig kalde det ved Forsynets vise og uundforskkelige Styrelse, har jeg først for faa Djebliffe siden faaet det ene. Det andet har allerede i mange Aar været i vore Hænder. Min kjære Kone fandt det mellem andre Papirer, saae at Adressen, som endnu stod paa dette Stykke, var til Dem, og de gaadefulde Ord bevægede hende til at opbevare det. Indtil denne Dag vidste hverken hun eller jeg hvorledes det var kommen til os, men ved deres Fortælling er det bleven mig klart. Jeg kjøbte engang, kort efter vort Bryllup en Del Bøger paa en Auktion; blandt disse var en lille smukt indbundet Bønnebog og i den maa det have lagt, thi jeg antager, at det maa være den samme, som de tog med og tabte, og hvori De selv havde lagt Stykket. Her er Bogen, vil De selv se."

„Ja, det er den, det er den, min kjære afdøde Kones Bog“, raabte Oldingen, da han saa den lille Bønnebog, som Leonhard rækkede ham. „O, almagtige Forsyn vil Du endnu aabenbare mig Noget, som saa længe har været skjult.“ Han greb i Kommen og fremtog den lille Kasse, hvori han stedse bevarede Glasbilledet, aabnede den og fremtog det manglende Stykke af Brevet, hvilket han gav til Leonhard. „Læs, min Søn, læs nu disse Linier, mine Dine ere blevene svage og mørke, mere af Taarer end af Alderen“.

Leonhard lagde Stykkerne sammen og læste følgende:

Aachen d. 20de Decbr. 1712.

Døden staar ved mit Leje, mine Dage ere tilende, men min Samvittighed er vaagnet og piner mig. Den tvinger mig til at løfte Sløret og lade Dig, Du haardt Forurettede, se hvilken Slange, Du engang gav Plads ved Din Barm. Den tvinger mig til at bekjende den Misgjerning, jeg begik imod Dig, Du min forraadte Ven. Læs her, og affsh den Glendige, som paa sit Dødsleje trygler om Forbarmelse og Tilgivelse, affsh mig, men forband mig ikke, o, lad mig ikke gaa ud af Livet bethnget af Din Forbandelse,

vær ædel, som Du stedsse var, og tilgiv den Ungrende."

"O, jeg tilgiver ham, hvad han end har forbrudt imod mig", sagde Oldingen, "men læs videre min Søn."

Leonhard læste:

"Skal jeg erindre Dig om vor lykkelige Ungdom, tilbagefalde de Dage, da vi vare lykkelige ved at være hinanden Alt? O, vi vare lykkelige, saalænge indtil vi kom i Nærheden af Din Emilie. Vi saae hende og elskede hende begge. Mindes Du hin Sylvesteraften, da Du tilstod hende Din Klærlighed og modtog Løftet om Gjenfærlighed. Useet af Eder Begge var jeg Bidne dertil og Helvedsflammer brændte i mit Hjerte, mit Venskab forvandlede sig til Had og paa den Dag, da Du førte hende til Alteret, da hun blev Din, da var mit Had stegen til den Grad, at jeg tilsvor Dig Hævn. O, jeg har kun altfor godt holdt denne forfærdelige Sed. Ved mig, jeg tilstaaer det nu med Sønderknuselse, blev Du bedragen for den største Del af Din Formue."

"O, min Emil, ved Dig", udbrød den Gamle smerteligt.

Leonhard læste videre: "Men jeg Glen-

dige var endnu ikke tilfreds, jeg røvede Din Søn."

Oldingens smertelige Stønnen afbrød Læsningen, men Anna, som med spændt Opmærksomhed havde hørt til, kastede sig paa Knæ for ham: „O, vær barmhjertig, tilgiv, tilgiv min stakkels Fader, han led jo saa haardt og angrede sin Brøde. O, jeg bønfaller om Tilgivelse for ham. Forband ikke hans Minde, saa vil Gud ogsaa tilgive ham."

„Ja, jeg tilgiver ham. O, Anna, Du gode Pige, for Din Skyld vilde jeg tilgive ham, om han end havde gjort mig mere Ondt."

Leonhard læste videre: „Ja ogsaa dette Slag kom fra mig og dog troede Du endnu at have en tro* Ven i mig, og da Du hin sidste Sylvesteraften, jeg saa Dig, kastede Dig om min Hals og græd og klagede, da jublede Djævelen i mit Hjerte; Du troede at have en deltagende Ven og jeg drog bort, uden engang at lade Dig vide, hvorhen jeg vilde drage. Jeg lod Dig tilbage med Din Sorg, men Din Søn tog jeg med mig og opdrog ham."

„O, det var ham, min Plejebroder, han var saa god", sagde Anna.

Oldingen afbrød hende: „Han lever, saa vil

jeg bort, atter ud at søge, og Gud vil ogsaa lade mig finde ham, men læs videre."

Leonhard læste, medens Oldingen opmærksomt hørte til:

Kom og tilgiv den, som engang var Din Ven og blev Din bittreste Fjende. Min Datter, Frugten af et kort og, jeg tilstaar det ved min Skyld ulykkeligt Ægteskab, staar nu grædende men snart forladt ved mit Bæje. Hende overgi-
ver jeg til Dig, thi Du er ædel, og vil betale Ondt med Godt. Modtag hende af min Haand, og vær en Fader for hende".

"Hans sidste Ønske blev opfyldt", sagde Oldingen, idet han lagde en Arm om den endnu for hans Fødder liggende Annas Hals og kys-
tede hendes Pande.

Leonhard vedblev: "Og hør min sidste Be-
kjendelse. Jeg berøvede ikke alene Dig Din Søn, men ogsaa ham hans Navn og gav ham et an-
det, for at hans Herkomst skulde blive uopdaget. Men vid, han er Soldat og er fulgt sin Kejser. Hvis Gud vil føre ham levende tilbage fra Rus-
land, saa søg ham i et fransk Dragonregiment under Navn af: Franz Lynell.

Din døende

Emil Borsjell.

„Franz Eynell!“ raabte paa engang Hr. og Madam Leonhard, da blev Døren aabnet og den de havde nævnet traadte ind.

„Jeg er rejsefærdig og kommer for at sige Dem et sidste Farvel“, men han fik ikke Tid til at sige mere, thi Leonhard og hans lykkelige Kone slyngede deres Arme om ham og førte ham til Faderen: „Se her, kjære Fader, idag er Sylvester en glædelig Dag, se her staar Din gjenfundne Søn, det er Franz Eynell, Din Søn.“

Og saaledes var det, dennegang var det en god Sylvester, thi Alle vare lykkelige og bleve det endnu mere, før den næste Sylvester kom, thi Leonhard gjorde Eynell til sin Kompagnon, Eynell gav den gode, blide Anna sin Haand, de bleve et lykkeligt Par, og fra den Tid var Sylvesteraften bestandig en Glædesfest for dem.

J A Z E D E.

Af

Fr. Gerstæcker.

Oversat

af

A. B.

Kjøbenhavn.

Trykt hos N. Guldbrandsen & Co.

1875.

JANUARI

Feuilleton efter „Fyllandsposten“.

Udgivet af

Forlaget „Fyllandsposten“

1878

Foraaret var begyndt, Foraaret i Loui-
 siana! Fra Beconerne og Cypresserne vældede
 de maigrønne Rafler frem gjennem det dybt
 nedhængende Mos, saa at de mægtige Træer
 lignede sølphaarede Oldinge, smykkede med grønt
 Løv. Syd fra kom allehaande brogede, fortryl-
 lende Sangfugle, og uoverskuelige Rækker Wild-
 gæs og Gander søgte op imod det høie Norden
 for først til Høst at vende tilbage med deres
 Unger til det skønne Syden. Ved Mississip-
 piens Bred sad den store hvide Heire tankesuld
 paa en Træstamme, der ragede frem i Strømmen;
 høist alvorlig og opmærksom stirrede Fuglen
 ned i den rivende Strøm og jog nu og da hur-
 tigt og sikkert ned i Vandet og fangede hver
 Gang en af Flodens smaa, glade Beboere. Men
 derpaa strakte den velbehagelig og selvtilfreds
 den lange Hals, knæbrede et Par Gange med
 Næbet, som om den vilde sige: „Om I ere nok
 saa snilde, fanger jeg Eder dog!“ og faldt atter
 tilbage i sin ubevægelige Stilling. Spottefuglen

fløitede i de blomstrende Tulipantræer, Loo'en vuggede sig i de kæmpemæssige Stammers Toppe og lod sit gjennemtrængende Skrig lyde henover den stille Skov, og fra Kinatræet, fra hvilket nu først Bærrerne fra i Hjør faldt ned, kaldte Turtelduen veemodig paa den utro Mage, som paa den blomstersmykkede Plantagebygnings Barktag kyskede og kjælede for Fremmedes Gustruer.

Sagte og sørgmodig svaiede Trætoppene i den til Dels endnu jomfruelige Urskov, og Bestens mægtige Strøm, den majestætiske Mississipp i væltede sine mudrede Bænde skummende og sydende ud imod den rene merikanske Golf, hvis krystalklare Vand i Begyndelsen viger sky tilbage og ikke vil anerkjende eller modtage den smudsige Gæst. Men med ihærdig Styrke bryder denne sig Bei ud i den salte Strøm, griber den Modstræbende med sine syv Arme og omslynger den feirrig med sit glødende Favn-tag. Og dog besudler den ikke den Rene, men idet den selv bliver lutret og renset, taber dens vilde Raseri sig i det skønne Havs rolige Bølger, og befriet fra al Urent blander den sig snart med Havet, lige saa krystalklar, som da den udsprang fra Nordens kolde Bænde, hvor dens

Rilber sprudlede frem gennem golde Klipper og frugtbare Dale ned paa Sletten.

Paa den skyfri Himmel dukkede Solen just frem fra de tætte Løvskove, der omgave de store Plantager. Paa Markerne arbejdede Skarer af Negere med Haffe og Plov, bevogtede af enkelte beredene Tilsynsmænd, hvis tunge Bidske ofte bleve løftede truende for at gjøre de Dorne opmærksomme paa den Fare, de udsatte sig for ved at blive ramt af det vægtige Strafferedskab. Ved Dæmningen drev en gammel Negerinde en Flok Faar — hun var 72 Aar gammel og kunde ikke bruges til andet Arbejde, — og de muntre Dyr's Brægen blandede sig med de milde, melodiske Toner fra en Klokke, som fra et nærliggende Kapel kaldte til Bøn. Brusende og skummende stønnede en kæmpemæssig Dampers ned ad Strømmen til Sydens Dronning, New Orleans, medens en Mængde smaa Chaluper, Skonnerter og en Slags Seilbaade, de saakaldte „Chickenthives (Hønsetyre), skjøde med foulmende Seil hen over den af en frisk Nord-østvind let krusede Strøm.

Det er et af de sidste Fartøier, hvormed og med hvis Mandskab vi ville stifte nærmere Bekjendtskab.

Den var noget større end de almindelige Baade af den Slags, og det saa ud til, at der var blevet anvendt overordentlig Omhu for dens Rejsning og øvrige Udstyring. Den slanke Mast, der hvædede sig under det snehvide svulmende Seil, var smykket med flagrende, brogede Vimpler; det smalle Dæk var skuret blændende hvidt. Kabinetter og Rælingen vare nylig malede grønne, og den blaa, røde og hvide Stribe, som løb Baaden helt rundt, var med særegen Omhu bleven trukken paa den sorte Grund.

Mandskabet's Udseende svarede til Baadens venlige Ydre. En omtrent attenaarig Neger i blændende hvide Beenklæder og Skjorte lænede sig til Røerpinden, og foran Masten havde paa et udbredt Tæppe leiret sig to Hvide eller rettere Kreoler; thi rigtignok vare de af eucopaiff Herkomst, men deres olivenfarvede Hud, og ravnsorte, glindsende Haar, røbede dem som Børn af et endnu sydligere Landstrøg.

Den ene af disse syntes at være Fartøiets Chef, og den Mine, hvormed han nu og da gav Negeren sine Befalinger, godtgjorde, hvor vant han var til at befale. Ligesom Negeren havde han kastet sig ethvert overflødigt Klædningsstykke med Undtagelse af Strømper og Sko.

Et broget Silkehalstørklæde holdt hans Skortetrave sammen, om Hosterne havde han slynget et rødt Skærs, og en bredskygget Panamahat overskyggede det mørke Die, som syntes at speide efter et eller andet paa Strandbredden.

„Bagbord! Vili, Bagbord! Du render os jo lige paa Sandhanken“, raabte han til den Sorte, som med et lydeligt „Ny Ny Sir!“ efterkom Vinket. „Saa det er nok,“ vedblev han, da det lille Fartøi svalede bort fra det farlige Punkt, „det er nok, men jeg gad dog nok vide, hvor de udgaaede Becontræer ere; vi kunne dog ikke have passeret dem endnu.“

„For Pokker“, brummede den Anden, „J er i Dag overordentlig utaalmodig, jeg har jo sagt Eder ti Gange, at de staae langt nede; Kloffen var tre, da vi passerede Batonraugee, som ligger tredive Mil derfra. J saa fort en Tid vilde næppe selv en Damper have kunnet naa dem.“

„Hallo Massa!“ udbød den Sorte. „Hvad er det dernede ligeoverfor Damperen.“

„Ja det er rigtigt“ jublede den unge Mand med Skjærset og sprang hurtigt op, „det er Stedet; seer Du Røgen hist? Duapas venter os — hold over derimod, Titus, hold over

derimod. Nu kunne vi heller ikke være langt fra Duvont's Plantage."

"Vi have endnu fem Mil tilbage", svarede Titus; men vi maae lægge Roret om; vi have for megen Modvind."

Seilene blive hurtig vendte, den slanke Baad skjød nu rask fremad og kom det betegnede Sted stedse nærmere, hvor tre høie men udgaaede Træer, som endnu vare bedækkede med graat nedhængende Mos, som med et Sørgeflør udstrakte deres takkede, brede Grene. En tynd, blaa Røg steg op fra dette Sted, og en Skiffelse i blaae Sommerdragt stod paa Dæmningen og svang en rød Hue til Tegn paa, at hun havde faaet Die paa Baaden. Kort derefter gled „Chickenthief" en, paa hvis Rahyt Navnet „Tazede" var malet, tæt ind ved Strandbredden. Men en Planke, den ene af Kreolerne havde grebet, for at lægge den op paa Rælingen, behøves ikke, thi med et fjæft Sæt sprang den ventende, en ung, mørkfarvet Mand, som neppe kunde være femten Aar, ned paa Jordækket fra en fremspringende Træstamme og løe høit af Fornøielse over sit vellykkede Spring, idet han med venstre Haand greb om den slanke Mast og

med den høire, i hvilken han endnu holdt den afstikkende, røde Hue hilste paa Chesen.

„Tag Dig i Aigt Quapas“ „til Sidst vil Du engang med dine gale Spring kucæffe din Hals, Du Bildkat, og det vilde i ethvert Tilfælde være fire og tyve Timer for tidlig.“

Dg derefter kan de undvære mig ikke sandt?“ bemærkede Indianeren leende; han tilhørte Quapas'ernes Stamme og blev af Kreolerne kaldt med hele sin Nations Navn. „Ja, ja,“ vedblev han, strøg sit lange, glindsende Haar fra Hovedet, „det er nu en Gang vort Folks Skjæbne, og hvorfor skulde jeg vel gjøre en Undtagelse derfra; men“ — han vilde sig: endnu mere; da mødte han den unge Spaniers venlige Blik, idet denne hjertelig rakte Haanden ud imod ham, og leende vedblev Indianeren: „Jeg er dog et Barn, naar jeg lægger Bægt paa, hvad en Mand siger, der er kjed af Livet. Senor Lanierra, I troer maaſke, at ingen her paa Kysten kjender Eder, siden I, svær og bred som I er, bliver staaende her med det røde Skærf paa Fordæffet! Hold længere ud i Strømmen og betænk, at næsten hver Plantageeier her besidder en Riffert.“

„Dg om saa var,“ svarede Spanieren

trodsig, men vendte Ryggen mod Land, og gav den Sorte et Bink om, at han skulde følge den givne Anvisning, derpaa greb han den unge Indianers Haand og udbrød! „Brevet, Brevet, Duapas, jeg haaber da ikke, at Du er kommen uden Brev.“

„Nei, Sennor denne Gang ikke; men stryg nu Seilene, thi Baaden løber altfor hurtig. Vi ere heller ikke mere saa langt borte fra vort Bestemmelsessted, og jeg kan just ikke sige at jeg bryder mig om at lægge nærmere til end høist nødvendig.“

Hurtig rev Spanieren Brevet ud af hans Haand og aabnede det, som om han havde gjort og sagt nok, smed Indianeren sig ned paa Fordækket og betragtede med Velbehag de brogede Bimpler, som vaiede i Morgenbrisen. Men det er nu paa Tiden, at vi kortelig fortælle om de Reisendes Forhold og Planer.

Sennor Laniera, som Indianerne kaldte ham, var Kaptain paa en Smugler-Skonnert, men turde ikke vise sig offentlig paa denne Del af Mississippien, da han ved sin sidste Landgang paa Kysten var kommen i Strid med en Planter, som han havde skudt i en Duel. Den Gang undgik han ene ved Duapas'ens Snild-

hed sine Forsølgere, og denne havde ikke uden Grund advaret ham om at være forsigtig, da den Faldnes Broder havde svoret Drabsmanden Blodhævn.

Men disse Mænd stode nu i Begreb med at udføre en langt farligere Bedrift; thi det gjalt om at bortføre en Slavinde fra en omhyggelig bevogtet Plantage midt i en tæt befolknet Egn, og paa denne Forbrydelse var der sat Dødsstraf. Laniera var ikke den Mand, at han skulde agte end lige frygte Faren, og i Tillid til sit Mod og sin Snildhed skred han til dette Eventyr med et lige saa let Hjerte, som var det en Seilads paa Golsen, han skulde foretage med sin Elskede. Men da det nu desuden gjalt hele hans Fremtids Lykke, hvorfor skulde han da ikke sætte sit Liv paa Spil, da det dog ikke længer vil have noget Værd for ham, naar han ikke naaede sit Maal?

Paa sine tidligere Farter havde han fornemlig besøgt Mississippis Bredder og havde paa en hovedrig Franskmands Plantage stiftet Bekjendtskab med en ung Pige, der vel var Planterens Datter, men tillige hans Slavinde. Skjøndt hendes Moder var en Sambonegerinde, kunde man aldeles ikke se, at der flød æthiopisk Blod

i hendes Arer, og Ingen som saae hendes lysebrune Dine og blændende hvide Teint, vilde have troet, at hun nedstammede fra hin foragtede Race. Faderen havde ogsaa opdraget hende som sit eget Barn, men uden at skjænke hende Friheden, saa at hun, i Tilfælde af den gamle Mands pludselige Død, var udsat for den Fare at blive solgt som en Del af hans Efterladenskaber til den Høistbydende.

Laniera ringeagtede sin Races Fordomme, i Kraft af hvilke en hvid Mand vanærer sig ved at indgaa Ægteskab med en Kvinde, der nedstammer fra denne foragtede Nation, medens han uden Skyn paa enhver anden Maade kan leve i den fortroligste Omgang selv med de laveste kvindelige Medlemmer af denne Race. Han havde vundet denne med Aand og Hjerte lige rigt udstyrede Pige kjær, og bedet Faderen om hendes Haand. Glad overrasket over den unge Spaniers Frieri, som han ikke havde ventet, gav den gamle Franskmænd sit Minde dertil, og saae Dage efter skulde de for bestandig knyttes til hinanden.

Laniera havde imidlertid taget Ophold i Planterens Hus, men fandt sig kun med Utaalmødighed og indædt Harme i flere af de ame-

rifanſte Naboers Spottegloſer, idet de traf paa Næſen ad hans Forbindelſe med en Slavinde.

Der var navnlig en Kreol, ſom kom med flere ondſkabsfulde Udfald, og da han en Dag talte om Spanierens Brud, driftede han ſig til at betjene ſig af Navnet „Nigger“ men i det næſte Diebliſ laae han blødende paa Jorden, truſſen af Lanieras kraftige Arm. Hans Venner ilede til, og endnu ſamme Aften verſede de Rugler.

Kreolen ſaldt, Laniera flygtede og undſkom med Nød og neppe paa ſit Skib. Men hvor forſærdet blev han ikke, da han efter flere Dages urolige Krydsfarter fik at vide at den trofaſte Indianer, ſom han havde ſendt afſted for at aftale et Møde med den gamle Planter, at denne pludſelig var død, uden at have ſkjænket Jazede Friheden. Lanieras Hjender havde ſat igjennem, at Eſterladenſkabet alt tredie Dagen derefter ſkulde ſælges ved offentlig Auktion, ſølgelig ogſaa Spanierens Brud, og den Dræbtes Svoger der var en Amerikaner og Sognets Sheriff havde ſvoret, at haa vilde kjøbe Pigen, om hun ſaa ſkulde koſte ham 5000 Pjaſtrer. Det var let at forndſe, hvad der foreſtod den Ulykkelige, hvis hun ſaldt i Hænderne paa den

ondstabsfulde Nankee, og med Gysen tænkte den stakkels Laniera paa den Skjæbne der ventede hans Elskede.

Men nu gjaldt det at handle med Hurtighed og Eftertryk. At han ikke turde vente Overbærelse eller Barmhjertighed af sine Fjender, det vidste han. Snarraadig og bestemt, som han var, vilde han befri sin Elskede, og kunde det ikke ske med List, vilde han bruge Magten; thi hans Skonnert, som i Natchez havde indtaget Ladning til Markedet Syd paa, fulgte ham i ikke stor Afstand, og Indianeren var bleven sendt i Forveien for at faae en hemmelig Samtale med Jazede og aftale en Plan til Flugt med hende.

Brevet indeholdt Svaret. Med Begjærlighed gjenuemslo Laniera det; det var jo den Elskedes Haandskrift. Men efterhaanden som han kom længere frem, rynkedes hans Bryn mørkt og uheldsvarslende, og frampagtig lagde han flere Gange Haanden paa sin Arv, som stak frem af Skjærfet.

„Al Landsjens Ulykke ramme dem“, udbrød han tilsidst; „de Skurke tro mig i Havanna eller langt nok borte, til at jeg ikke kan frydse dem Spøgen. Men vent blot; dersom I denne

Gang ikke have gjort Regning uden Vært, maa I gjerne kalde mig en Yankee. Men Bagbord, Titus, Bagbord, støt Bagbord med Roret og ned med Kludene; styr henimod den lille D, Du ser der, og følg saa Skonnerten gennem Rifferten. Du har vel Signalraketterne i god Behold?"

"Alt i Orden, Massa, Alt i Orden", raabte den Sorte, og ti Minuter efter gled det smukke Fartøi ind under Hængepilene paa en lille og venlig D og laa kort efter sikkert og uden at bevæge sig fortpøiet dertil. Mændene sprang i Land, og her gjorde Laniera dem bekendte med sin Plan.

Saalænge det var lyst, turde han naturligvis ikke vise sig paa Flodbredden imellem sine Fjender. Duapas'en derimod, som havde henlevet sin Barndom der og til Dels var bleven opdragen i den gamle Planter's Hus, vakte ikke nogen Mistanke, og om Planterne end forformodede, at han stod i Forbindelse med den flygtede Spanier, troede de denne dog, som sagt, i den mexikanske Golf. De anede ikke, at han havde kunnet faa Underretning om den gamle Mands Død.

Derfor skulde Dupas'en gaa i Land med

„Chifentief“en, som Laniera til den Ende havde kjøbt i Natchez, medens Spanieren vilde holde sig skjult i selve Fartøiet og afvente Nattens Mørke for at gaae i Land, føre den unge Pige om Bord og samme Nat reise til det ikke langt borte liggende New Orleans. Her laae Dampskibet „Cuba“, som skulde reise den næste Morgen Klokken 6 til Texas, og var han først engang om Bord derpaa, var enhver Forsølgelse umulig; thi der eksisterede ikke i hele New Orleans nogen Hurtigseiler, som vilde kunne have indhentet „Cuba“. Naar han var stegen i Land i Texas, behøvede han kun at reise nogle Mil ind i Landet for at kunne spotte sine Fjenders Forsølgelse.

Overbaadsmanden Boyuka og Skonnertens Besætning skulde for Resten, for saa vidt det lod sig gjøre, ikke tage mindste Del i Bortførelsen; thi Jazede blev nu anset som Slavinde, og hendes Bortførelse vilde af Slavestaternes Befolkning blive haardere bedømt end et Tyveri. Det forbittrede Folk vilde da let have kunnet gjenkjende en af Mandskabet og lægge Beslag paa Fartøi og Ladning. Han skulde blot holde sig i Nærheden; saafremt det skulde gaa til Nderligheder, og han vidste, at Kaptainen var

stedt i Fare, eller han hørte Nødsignalet, ja i saa Fald skulde han ikke længere holde sig tilbage. Tolv velbevæbnede dumbristige Havanesere udgjorde Besætningen, og under Boyukas Anførsel maatte de være frygtelige Modstandere for Planterne, som ikke anede hvor mange de vare, og derfor heller ikke havde truffet deres Forberedelser.

Atter stod Solen i Vest, da Titus underrettede Mændene som rolig holdt deres Siesta, om, at Skonnerten viste sig ved den nærmeste Landtunge og alt havde besvaret Signalet og nu kom der Røre blandt de hidtil næsten ubevægelige Skiffelser. Laniera meddelte endnu en Gang sin Ven hvilke Forholdsregler han havde truffet, og tog det Løfte af ham, at han nøie vilde rette sig derefter; derpaa gled han ned i „Chickenhief“ens lille Kahyt, hvor han havde indrettet sig et Skjulested. Regeren satte Seil til og tog atter fat i Roerpinden, medens Quapas'en med Velbehag røg en Cigar og strakte sig saa lang han var, paa Jordækket; det slanke, skarptbyggede Fartøi blev drevet frem af en frisk Brise, og pilsnar skød det ned ad Strømmen henimod Mississippiens østlige Bred. Imedens vendtede Boyuka paa Skon-

nerten som nærmede sig, gik ombord paa den med en Chalupe, som var bleven sendt ud efter ham, og fulgte langsomt „Chickenhief“en hvis Vimpler just forsvandt bag en Krumning af Floden.

Smidlertid foer Baaden let gennem den tungsindige Strøms Bænde, og Solen var endnu ikke forsvunden bag Urskovens grønne Toppe, da den nærmede sig den først nylig afdøde Planters Bolig. Seilet blev strøget, Fangelinen kastet ind paa Bredden, og strax efter sprang den unge Duapas i Land og snøede Fangelinen omkring en sort og udgaaet Cypress.

„Halløi Indianer!“ raabte en dyb Basstemme ned fra Dæmningen, og da den unge Indianer saae i Beiret, fik han Die paa Sognets Konstabel, som forbauset betragtede ham. „For Pokker, hvorfra har Du faaet den allertjæreste Baad? Du har da vil jeg haabe, ikke fundet den paa Floden?“

„Med Negeren om Bord, ikke sandt?“ — bemærkede Indianeren leende og flattrerede hurtigt op til Konstabelen, hvis Haand han trykkede. „Nu hvad siger I til min Handel?“ vedblev han smidssende og pegede ned paa Fartøjet.

„Din Handel? Spyttetegøg, hvor har Du

faaet Pengene dertil? Hør, jeg frygter for, at der vil blive Anvendelse for et Stykke Hamp, den Dag Du dør. Hvad vil Du gjøre dermed; hvorfra har Du faaet den, og hvor har Du overhovedet været i de sidste Dage?"

„Bed alle Helgene, saa hold dog inde!" raabte Quapas'en. „Betænk at Solen er lige ved at gaae ned, saa jeg ikke vil faae Tid til at besvare kun Halvdelen af Eders Spørgsmaal. Fremfor Alt maa jeg dog fortælle Eder, at jeg har besluttet at blive en ordentlig Handelsmand og saa gifte mig."

„Baas!" svarede Konstabelen.

„J troer det altsaa ikke? Saa meget desto bedre. Men hør nu: Jeg agter at kjøbe de tørrede Ferskenes, der skulde sælges i Morgen ved Auktynnen sammen med de andre Sager; jeg ved, at der er flere, end der kan rummes i to saadanne Baade, og de ville blive solgte for Spotpris. Jeg seiler med dem op til St. Louis og bringer Odder- og Ræveskind tilbage med mig. Jeg har, som I jo ved, Slægtninge blandt Osagerne, og saa"

„Baas!" afbrød Rettens Tjener ham paa ny og rystede gnavent paa Hovedet. Men hvem tilhører Negeren?"

„Mig!“

„Dig? Og hvor ere Papirerne?“

„Her“, svarede Opas'en som til alt Held var belavet derpaa og havde de af Boyuka udstedte og paa ham overdragne Papirer angaaende Kjøbet af Titus i Lommen.

„Hm — løierligt!“ brummede den Gamle. „Hør, Indianer vedblev han, den „hurtig vundne Rigdom forekommer mig dog en Smule mistænkelig — i Morgen ville vi nøie undersøge Sammenhængen.“

„J Dag drikker J vel en Flaske Portvin med mig Konstabel“, svarede Indianeren lystig og klappede ham venlig paa Skulderen. „Heida, Titus, bring den Flaske op, som ligger øverst i Kurven, og to Glas. Men siig mig, hvad har J allerede i Aften at bestille?“

„Geston har indbudt os til et Gilde, hvorefter vi skulle sove hos ham, for at vi i Morgen kunne være tidlig paa Pletten. Auktionen skal begynde Klokken sex“

„Og Gazedé?“ spurgte Indianeren.

„Hvad vedkommer Gazedé Dig?“

„Jeg har da Lov til at spørge. J tan dog ikke fortænke mig i, at jeg i det Mindste endnu interesserer mig for Riggeren.“

„Naa ja, hun skal ogsaa sælges — Heston brænder af Længsel efter hende som Fanden efter en Sjæl, men for mindre end 2000 Pjastrer faaer han hende ikke.“

„Men troer J, at han saa vil overlade hende til nogen Anden for en høiere Pris?

Tænk ikke paa det, end ikke for 5000 Pjastrer, saa svoer han. Men der have vi Vinen. Knægt, Knægt, i Morgen skal Du aflægge Regnskab for, hvorledes Du paa en Gang er bleven en rig Mand — og Gud naade Dig, hvis Du er kommen paa Afveie.“

Ikke desto mindre drak Konstabelen med øiensynlig Velbehag den fyrrige Portvin. Flere af de nærboende Plantere, paa hvem Quapas'en ingenlunde havde gjort Regning, havde imidlertid samlet sig ved Anløbsstedet, og en stor Del af dem gik endog om Bord paa den lille elegante Baad og steg ned i Kahytten; blandt dem var den af Laniera skudte Planters Svoger Heston, uden at ane, hvor nær han var sin Fjende.

„Al Landjens Ulykke ramme Dig, Du Rødhud, hvor kan Du understaa Dig at kalde dit Fartøj „Fazede“?“ spurgte Heston halvt ærgerlig, halvt smilende, efter at han havde set

Baaden efter i Sømmene og nu opdagede dens Navn. „Vil Du maasse gjøre Bud i Morgen?“

„Nei, Sir!“ svarede Indianeren og traf paa Skulderen, „i saa Fald maatte jeg først have drevet Slavehandel saa længe som J for at kunne betale en saadan Pris. Iøvrigt er Navnet en ren Tilfældighed; den stod paa Baaden, da jeg kjøbte den.“

„Hvad vil Du have for den med Alt, hvad der er i den?“ spurgte Heston. Quapæsen tilfæstede ham et hurtigt Blik; thi han frygtede næsten for, at Planteren havde opdaget Spanierens Skjulested, men blev uart overbevist om det Modsatte og svarede leende:

Endnu vil jeg ikke sælge den; en Reise vil jeg dog først gjøre med den, om ikke for andet, saa for at blive kjendt med en Skibsreheders Følelser — siden kunne vi jo altid tale derom.

„Godt“, sagde Heston, har Du Lyft til at slaae en Handel derom, saa lad mig det vide; jeg synes godt om Fartøiet.“

Glad var Indianeren da Mændene atter gik i Land; thi den stakkels Laniera maatte jo have været stedt i den yderste Baande i det snævre Skjulested. Da de omfider forlode Fartøiets Dæk, og steg op ad Dæmningen, indbød

Hæston Dpas'en til samme Aften: „thi hvor
saa mange spiste, vilde der vel ogsaa blive
Noget tilovers for ham.“

„Ja vent, Du hovmodige Skurk, udbroød
Skovens røde Søn tænderfærende, da han
atter var alene. Blive tilovers; anser Du Dig
altfor god til at spise sammen med en Indi-
aner? Vogt Dig, at Indianeren ikke frydrer
Dig Maden for stærkt.“

Hurtig gik han ned til Herren i Kahytten
hvor de tre Mænd — Negeren var nemlig og-
saa bleven taget med paa Raad — traf nær-
mere Aftale om den Plan, hvorefter de hemme-
lig skulde skaffe Jazede om Bord paa Fartøiet
og endnu før Daggry undslippe til New-Dr-
leans med det Dampskib der gik til Tajas.

Indianeren havde i sin korte fortrolige
Samtale med Konstabelen faaet at vide at Ja-
zede blev holdt i Forvaring i et fast Blokhus-
der tidligere havde tjent som Fængsel, og nu
blev behandlet som en enhver anden Slavinde;
men Hæston havde nesuden stillet to af sine
egne Negere, paa hvilken han troede at kunne
forlade sig paa Vagt ved Huset. Bortførelsen
var altsaa ingenlunde saa let en Sao, som La-

niera i Begyndelsen havde antaget, og det synes umuligt her at naae Maalet ved List.

„Belan da“, sagde han omfider bestemt, „kan det ikke lade sig gjøre med List, maa vi bruge Magten; min maa hun være førend Dagen bryder frem, selv om jeg ganske ene skal hente hende ud mellem disse Skurkes Knive. Vi ere i alt sexten Mand; thi ved denne Leilighed kan jeg vel regne Quapas'en for en Mand; skulde det komme til Yderligheder, maa de bære Ansvar, som have tvunget mig til at udgyde Blod. Men først ville vi dog prøve, hvad List kan udrette. Du, Quapas, er jo indbudt til Aftenselskabet . . .“

„Ja for sammen med Negere og Hunde at spise Levninger“, hviskede Indianeren og skar Tænder.

„Derved faaer Du Leilighed til at streife om paa Plantagen“, vedblev Laniera uden at agte paa Bemærkningen. „See, om Du kan skaffe Dig Afgang til Fazedes ved List eller Bestikkelse . . . her har Du Guld . . . eller holdt . . . tag hellere Sølv . . . Guld kjende de Slubberter ikke. Bestræb Dig i ethvert Tilfælde for at skaffe hende denne Seddel i Hænde og tilhviist hende paa een eller anden

Maade at hun skal holde sig færdig til Kloffen et. Vi maae da afsted; thi skulde Vinden lægge sig og vi blive nødsagede til at ro hele Veien, vilde vi næppe naa New-Orleans før mellem Kloffen fem og sex. Naar det Dieblif er kommet, tag saa din Mandolin frem, Du ved, hvor stor Pris Kreolerne sætte derpaa, spil dem en lystig Sang, deres hjemlige Sange ville de helst høre — spil, hvad Du vil, naar Du blot fængsler dem til Dig."

"Men Skilbvagterne?" spurgte Quapas'en.

"Fokker staa i dem!" brummede Spanieren og stampede i Gulvet, "vi maa dog nok alligevel bruge Bold, saa nødig jeg end vil det; men stop lidt, sæt Dig lige ved Døren, saa at De kunne see Dig eller i det Mindste høre Dig, og jeg tør sætte mit Hoved paa, at de sorte Halvunker forlade deres Post. Naar de høre Musik, kan ikke den Onde selv holde dem tilbage. Men see fremfor Alt at saa Jazede i Tale, og see hendes Fængsel rigtig efter i Sømmene, om der ikke . . ."

"Det kjenner jeg fra Øverst til Nederst", sagde Indianeren leende; "troer J da, at jeg aarevis har været paa et Sted uden at kjennde hver eneste Bjælke i Husene?"

„Og er der nogen Mulighed for, at hun kan frelses? spurgte Laniera hurtigt, er der noget Bindue eller svagt Sted i Taget?“

„Det sidste var muligt nok, uagtet det neppe vil hjælpe os synderlig“, sagde Indianeren taktfuld ved sig selv.; jeg har en Gang tre Nætter i Rad sovet i Huset“

„Indespærret?“ spurgte Laniera med et Smil.

Nei det var paa en Maade en Spekulation . . . en, naa Eder kan jeg da godt fortælle det. Jeg havde skaffet et Par Fade Whiskey til Plantagen, som jeg solgte til Negrene. Derjom den gamle Dupont havde grebet mig deri, vilde det være gaaet mig galt, saa godt jeg end stod anskreven hos ham, men Handelen gik fortræffelig, Negrene stjal, hvad de kunde opdrive i Omegnen. En Yankee, i Kompagni med hvem jeg drev Forretningen (det vil sige: han havde kjøbt Whiskeyen, og jeg skænkede den ud), og som hele Dage blev liggende med sin Baad ved den modsatte Bred, fik en saadan Ladning Kalkuner, Svin, Høns, Vender, Æg, Maïs og Sætte med Bomuld, som han ikke kunde have kjøbt i Verdens største Stad for tolv store Fade. Svinene ere for Nesten det Vanskeligste at stjæle;

de hvine, saa man kan høre dem over hele tre Plantager."

"Men det var om Taget, Du vilde fortælle mig."

"Ja rigtig. Naa i det gamle Hus var mit Barelager, thi med Bagvæggen støder det lige op til en Mur, som adskiller Sukkermarken fra Gaarden; jeg sov ogsaa derinde for ikke at vække Mistanke ved min Kommen og Gaaen. Jeg erindrer nu, at det regnede ned i det venstre Hjørne, som støder op til Floden, hvorfor jeg dog maatte flytte min Serg hen i et af de andre; det kunde jo være, at Brædderne ere raadne, endskiøndt de saa ud til at være naglede fordømt fast. Det vil i ethvert Tilfælde være det fornøftigste at gaae ærbart og ordentlig ind igjennem Døren.

For Resten koster det jo ogsaa Tid at klatre over Muren, og fra Sukkermarken maatte man i saa Fald omgaa hele Plantagen for atter at komme ned til Flodbredden. Dog, Sennor, lad De mig kun raade — jeg skal spille alle de Negerfange, jeg kjender, saa at selv Englene skulle komme ned fra Himlen. Men stop lidt, hvordan skal jeg komme om Bord naar

Alt er løbet heldigt af? Derfom jeg blev ladet tilbage vilde Heston vistnok lade mig faa Kjærligheden at føle."

"Kan Du faae fat paa en Hest?"

"Jo, om det skal være; Alt, hvad en Neger kan opdrive, staaer til min Raadighed. De sorte Slyngler vente en ny Levering Whiskey, og for Løftet om kun en eneste Flaske gaae de i Jlden for mig."

"Godt, bind den saa et eller andet Sted udenfor, f. Ex. hist ovre i Læ af Orangehækken. Naar Signalet saa lyder, galoppeer da ned til den anden Landtunge, som Du maa kunne naa førend vi, da vi ere nødsagede til at omseile Sandbanken. Der vil Titus vente paa Dig med en Jolle, og jeg skal give Skonnerten det aftalte Tegn, nemlig to Lys paa den Side af „Chickenthief“en, som vender ud imod Floden, Boyuka vil derpaa sende en af sine Folk afsted med den lille Chaluppe; han kan da blive ombord, og imedens skal Titus ro ind efter Dig."

"Men saa faae vi en Mand mindre heroppe", sagde Duapas'en.

"Det vil jeg dog ikke sige; man maatte alligevel lade Een blive ombord; thi jeg stoler ikke paa den Karl Heston. Han er

fnu og snedig, og var han ikke saa sikker paa, at jeg er i den mexicanske Golf, hvad en Skipper jo har fortalt ham, vilde han allerede have ladet dette Fartøi gjennemmensøge fra Øverst til Nederst. Men jeg har været saa forsigtig at tilsiige Halvdelen af Skonnertens Mandskab at give Møde her Klokken tolv. Saa snart det er blevet mørkt, ro de først op til Bredden lige over for og derpaa tværs over Floden, saa lade de Baaden drive ned med Strømmen, indtil de komme til Becontræet der henne, hvor de saa blive liggende og afvente mine Ordre eller Nødsignalet, et Skud."

"Men dersom De nu skulde blive gjenkjendt og greben?"

"Det Første var jo ikke umuligt, men det Andet skulde ikke ske saa let og vilde koste en Del Blod. Dog nu afsted, afsted og gjør dine Sager godt, Quapas, husk, at vi fra nu af i det fri Tejas ville føre et lige saa frit og herligt Liv. Tænk paa Jagtgrundene der, vær snild og kjæk, men ogsaa forsigtig, og fordærv Intet ved Overilelse."

"Nær ingen Frygt for mig, Sennor", sagde Utlingen af hin gamle kraftige Stamme, Quapas'en har saa mangen Gang gaaet i

Spidsen, hvor det dog egentlig mere gjaldt en Spads end Alvor, og derfor vil hans gamle Held heller ikke forlade ham i Dag."

"Du glemmer dit Instrument."

"Nej, en af Bagten skal hente det. Maaske det saa vil falde Dem lettere at udføre Deces Plan med Taget. Jeg vil nu fremfor Alt sørge for Hesten, og i værste Fald vil jeg for et Par hundrede Skridt stole paa mine Ben og binde Ponyen længere borte. Skulde der blive flaaet Allarm, og skulde jeg ikke kunne slippe bort i rette Tid, vilde dog til Sidst en af de infame Kreoler sætte sig op paa Hesten, og det, som skulde have tjent til min Frelse, vilde da blive til Eders Fordærvelse. Og nu Farvel! paa et fornøjeligt Gjenfyn om Bord paa „Chickenthief“en, men forhaabentlig ikke paa denne Blet."

Den slanke Indianer sprang let i Land, omgik Plantagen, vekslede et Par Ord med en Neger, som arbejdede ved Dæmningen, svang sig derpaa over Muren og ilede hen imod det lille Blokhus, hvor han vidste, Fazede blev holdt indespærret og bevogtet af to frastige Negere, der lænede sig dovent og næsten uden at røre sig op imod Døren.

„Hvordan gaaer det Sam? Hvad bestiller Du her, Scipio?“ raabte han til de to Negerer. „Fanden fare i de Slubberter, staa I ikke der og maabe, som om I ikke havde luffet et Dje de sidste otte Nætter!“

„D, Massa Duapas!“ udbroød Scipio, idet de begge toge deres Straahatte af og venlig hilste paa ham, „hvorledes gaar det, Massa Duapas? He, Massa, har I saadan Noget i den lille Baad, he?“ og med disse Ord gjorde Negeren hemmelig og hurtig en Bevægelse, som om han førte en Flaske til Munden.

„Om jeg har?“ hvisttede Indianeren. „I Aften kunne I hente Eder en Prøve, men kom ikke igjen med saa store Flasker; betænk dog, at selv det største Fad har en Bund.“

„Never mind, Massa!“ grinede Sam. „Bringer stor Kalkun, stor Gaas, mange Penge i New-Orleans, mange Prygl her; sidste Gang greb de Sambo, Lord'a mercy, der vankede ordenlige Hug.“

„Seer Du“, smilede Duapas'en, det gjør Dig klogere en anden Gang. Men hvorfor fnuser I begge her omkring Døren, som om der ikke længer fandtes nogen Bomuldsmark

i Verden? J maa have en mærkværdig godmodig Opjynsmand."

"Ja, meget god", sagde Scipio og saa sig om; "medbringer hver Gang Noget til stakkels Negeren ... sidste Gang stor tyl Pidsk fra New-Orleans ... der hedder den "Niggerpidsk"; her kalde de den "Scpio"."

"Aha, Du har indviet den ... Men hvad have J derinde?"

"Stop, Masja ... Ingen derind ... den hvide Nigger, Jazede, er derinde ... Det veed J jo."

"Hvad siger Du? Er Jazede her endnu? Mig har man fortalt, at Mr. Heston allerede havde taget hende med sig til sin Plantage."

Negeren rystede paa Hovedet.

"Nu, J ville da vel ikke for Alvor nægte mig Udgang til en gammel Beninde?"

"Stop Masja ... det gaar ved Jingo ikke ... Masja Heston prygler os ihjel."

"Gaa Fanden i Bولد med Eders Brøvl; Masja Heston vil lade Eder beholde Livet, og Masja Duapas", vedblev han med sænket Stemme, "har hele Skibet fuldt af Whiskey, og deraf skulle J i Dag og i Morgen saa saa meget, som J ville drikke."

„Men Masfa Heston“ sagde Scipio tvivlsraadig.

„Kjender mig“, afbrød den unge Indianer ham; „her, bois, er en halv Dollar, og jeg har medbragt en hel Pafke af de Tørflæder, I syntes saa godt om. Jeg skal se, om jeg under et eller andet Paaskud kan sende Eder ned til Baaden. Den Sorte om Bord, Titus, kan give Eder den — men lad de Andre ikke saa den at se.“

Medens han lovede dem disse forskjellige Herligheder, trængte Quapas'en Negrene, der kun gjorde svag Modstand, til Side, lukkede Døren op og gled ind gjennem den.

Det var en lille, af ualmindelig stærke Stammer raat opført Hytte med et noget højt liggende Gulv, hvorunder Quapas'en tidligere havde haft sit Dplag af Whiskey, med intet andet Vindue end to Nabninger som Skydeskaar, der kun vare 6 Tommer i Tværmaal, og gjennem hvilken den synkende Sol kastede sine sidste glødende Straaler og for en Stund oplyste det lille Rum. Intet Husgeraad var at se, intet andet end et Sovested af Brædder, paa hvilket der laa et Bundt graat Mos, som Fangen kunde takke sine Bogteres Medlidenhed

for. En halv Græskarflaske indeholdt noget mudret Vand, ganske som det var taget fra Mississippien, og et Stykke Majsbrød, som var oversaaet med Myrer, laa tæt derved. Fungen sad foroverbøjet paa Sengen, med Hovedet hvilende i Hænderne, og mellem hendes lilliehvide Fingre vældede de lysebrune Loffer frem i rig Fylde og Skjønhed; nu og da perlede en stor, klar Taare ned gennem dem og hang som Perler i den grove, flossede Bomuldsdragt, som omgav hendes slanke og fine Stikkelse. Den stakkels Pige græd bitterlig uden at mærke noget til Indianeren, der traadte hurtig og lydlost ind, førend han blidt lagde sin Haand paa hendes Hoved; hun sprang forskrækket op.

„Jazede!“ sagde Indianeren bedrøvet, idet han rakte den skjønnede Pige Haanden, som han trykkede glad, „Jazede, Du græder?“

„Har Du set ham?“ spurgte hun ivrig, idet hun tørrede de klare Taarer bort fra de store, lysebrune Øjne. „Har Du set ham? Bed han, hvad der forestaar mig?“

„Her, tag dette Brev hurtig vær i Nat Klokken 1 færdig til at flygte Vaniera ved endnu ikke, paa hvad Maade det

skal se, om han vil bruge List eller Magt; men han er her. Gist ude ved Bredden ligger hans Baad, og Kloffen et ..."

"Ha?" hvistede Jazede.

"Og Kloffen 1?" spurgte en barsk Stemme ved Hyttens Dør.

"Na, er det Dem Mr. Heston?" sagde Indianeren og vendte sig snarraadig om.

"Og Kloffen 1?" spurgte den lurende Planter.

"Kom vi forbi Noltens Plantage; jeg fortæller just Jazede om Regrenes Dands ved Bredden; det maa have været en Fest. Men jeg kunde ikke lægge til; thi vi havde god Vind, og Tiden vilde jeg ikke forsømme."

"Naar var det?"

"3 Dag omtrent Kloffen 1; det kan for Resten ogsaa have været noget tidligere; thi hidtil i det Mindste er Tiden falden mig temmelig lang."

"Men ved Du ikke, at jeg strengt har forbudt at give Nogen Udgang til Slavinden? Have de ulbhaarede Skurke udenfor ikke sagt Dig det, he?"

"Ganske vist", svarede Indianeren med en

godmodig Latter; „men jeg troede sandelig ikke, at Forbudet ogsaa gjaldt mig.“

„Og hvorfor ikke det, Quapas?“ spurgte den skumle Amerikaner. „Dog, Du har paa en Maade Ret. Du ved jo altfor vel, hvilken Fare Du vilde udsætte Dig for, hvis Du spillede falsk. Men nu afsted, nu er det ude med Legen, i Morgen er Fajede min, og det er min Pligt indtil da at passe paa hende!“

Quapas'en vendte sig om for at gaa, men rakte endnu en Gang den smukke Pige Haanden, som om Intet var i Vejen, og sagde:

„Lev vel, Fajede, gid Du maa faa det saa godt hos din ny Herre, som Du fortjener det.“

„Din Spaadom eller rettere dit Ønske skal blive til Sandhed“, sagde Heston og lo; „hendes Andel skal blive, som den tilkommer hende, nemlig en Niggers. Vi skulle faa at see, hvorledes Hakkens i Sukker- og Bomuldsmarken vil behage hendes fine Hænder.“

Med en haanlig Latter slog han Døren i, greb Quapas'en ved Armen og tilhviskede ham mørk og truende: „Dersom Du inden i Morgen tidlig nærmer Dig Hytten, maa Du selv bære Følgerne. Du kjender mig.“

Indianeren besvarede den arrige Trusel med en høj Latter og spurgte Amerikaneren, der blev bragt noget ud af Fatning, hvad der vel egentlig kunde bevæge ham til at iagttage slige Forholdsregler lige over for en stoffels Bild. „Hør dog op med de Narrestreger, Mr. Heston,“ vedblev han; „vi To have nu dog været gode Venner saa længe, at vi ikke bør gives for et Pigebarns Skyld, som egentlig ikke vedkommer mig, og som jeg maaske aldrig mere i mit Liv faar at se. Jeg tænker paa at tiltræde min Stesse i Morgen tidlig, rimeligvis allerede før Auktionen, og at vende tilbage som en rig Mand. Er I da endnu til Sinds at købe „Chickenthiefen“, og vi kunne blive enige om Prisen, kunne vi maaske slaa en Handel af.“

„Og I to Hallunker“, sagde Planteren til de to ydmyge Slaver, „lade I endnu en Gang et levende Bæsen slippe ind gennem den Dør, skulde I hver faa halvtredsindstyve Slag af den ny Bidst. Du, Scipio, ved hvad den duer til, og kan fortælle Sam det. Tag Oder derfor i Agt, I ved, at jeg sjelden spøger.“

Følgt af Indianeren gik Amerikaneren derpaa langsom henimod Baaningshuset, der laa omtrent

to hundrede Skridt derfra. En stor Del Naboer fra begge Sider af Floden havde alt indfundet sig der for at efterkomme Hestons gjæstfri Indbydelse og tidlig næste Morgen være tilstede ved Auktionen.

„Hvad vil først blive optraadt, Heston?“ spurgte en forthaaret, solbrændt Kreol, hvis mørke Dine glødede i deres Huler, idet han tømte et Glas Grog i et Dra.g

„Naturligvis Plantagen“ svarede den Tiltalte; „den er jo altid den Første, som I selv ved.“

„Og saa?“ spurgte Kreolen videre og saa spejdende over Glasfæt og med et fint Smil paa Bærten; „og saa?“ gjentog han, da denne syntes at overhøre Spørgsmaalet.

„Og saa har jeg tænkt mig, at vi ville optraade Slaverne, i det Mindste en Del af dem, derpaa Hestene og de øvrige Dyr, thi der er ikke mere tilbage af forrige Mars Sirupssukker og Bomuld, og til Sidst de rørlige Gjenstande: Vogne og Baade, Landbrugs- og Haandværksredskaberne osv. Er De saa tilfreds?“

„Ja, hvorfor ikke det?“ smidskede en rig Planter fra den modsatte Bred. „Jeg har forbandet stor Lyst til at kjøbe Quadroonpigen;

men hende har Heston vel udset sig, og for stor en Sum vil jeg ikke give for hende."

"Gentlemen, der er serveret!" raabte Heston, hvem Samtalen begyndte at blive ubehagelig. "Klaretten bliver varm, dersom vi ikke skynde os!" Denne Opfordring blev efterkommen med Glæde, og Indianeren, hvem Ingen opfordrede til at tage Plads, lænede sig med Skulderen til Dørposten og syntes, idet han nynnede en Melodi, at være ivrig beskæftiget med at iagttage Stjernerne. Men hans Hjerte bankede voldsomt; thi naar Lysene bleve tændte i Huset, skulde Laniera begynde sit Værk. Bøjet forover lyttede han efter den mindste Støj, som Aftenvinden kunde føre over til ham, og med hvert Øjeblik steg hans Forventning om at se Raketterne stige op fra Baaden, Tegnet paa, at Laniera have haft Lykken med sig. Men Dødsstilheden blev ikke afbrudt, og han hørte kun Svirebrødrenes støjende Munterhed fra den straalende Sal, medens Uglen besvarede deres Jubel fra Skovens Udkant med sit høje Klagekrig.

Der skulde tages af Bordet.

"Hej, Duapas!" raabte Heston, "Knaegt, Du har jo ikke spist; kom og sæt Dig ned, her

er fuldt op, og lad Klarretten smage Dig."

"Tak, Sennor", svæde Indianeren, "jeg befinder mig ikke rigtig vel, jeg vil hellere blive herude i det Fri."

"Guds Død, Du vil da ikke gaa sulten hjem, naar jeg har indbudt Dig — hvad er det, Du ser Dig saa ængstelig om efter?"

"Riger jeg ængstelig Stjerner?" spurgte han. "Hvorfor det?" Med mindre jeg venter, at en af dem skal falde ned og gjøre mig rig. og, det er maaske det Rigtigste at følge Eders Raad at spise Noget og i det Mindste drikke et Glas Vin, saa bliver det maaskee bedre med mig."

"Skulle vi ikke have os et Slag Kort?" spurgte en Sukkerplanter fra Flodens anden Side og stangede sine Tænder, idet han velbehagelig strakte sig i en Hængeføje, som var udspændt i Forsalen.

"Ja vel, ja vel", raæte Flere, "et Parti Loo eller Cucu."

"Hvem vil være Bankør?"

"Jeg" sagde en Kreol, "naar Ingen anden vil det."

"Bosker i BOLD med Eders Spil! vistnok en Tredie. Her er Quapas'en, som udbød

har sit Instrument hos sig; han skal synge os en Sang!"

"Ja rigtig", bemærkede nogle Andre; "det er dog for sent at begynde paa at spille, Kloffen maa være over tolv."

"Godt, saa kunne I høre paa Sangen", sagde den Kreol, der havde tilbudt at være Bankør, "og vi spille dertil, begge Dele lade sig godt forene. Altsaa, Duapas, hid med din Luth eller Cither eller hvad Du nu kalder den Tingest, og syng en af dine indianiske Krigssange. I en Stue vil jeg gjerne høre dem; men jeg vil være fordømt, om de lød behagelig, den Gang vi marcherede imod Kreek'erne og Semiol'erne og hvert Djeblig ventede at faa et Stykke Jern for meget eller et Stykke Hud for lidt paa Hovedet."

Duapas'en rejste sig tavst fra Bordet, hvor han havde spist, gik hen i Døren og raabte over mod Jazedes Hytte: "Hej, Scipio, gaa ned i Baaden og hent mig min Luth, men flynd Dig."

"For Pokker, hvorfor lader Du Scipio forlade sin Post, Duapas? Har jeg ikke befaleet Dig at lade Knægten være i Ro?" spurgte Heston.

„Hej, Scipio, Du bliver!“ vedblev han, idet han raabte ud af Døren, „Du bliver. Hører Du, Scipio! Scipio!“

„Er gaaet ned til Baaden, Massa,“ svarede Sam.

„Død og Helvede!“ raabte Planteren arrig, „denne Fyr's Befalinger blive forbandet hurtig efterkomne. Vent, Kanajle, i Morgen skulde dine Rygstykker faa Kjærligheden at føle.“

„Bliv nu ikke vred, Sennor“, sagde Duapás'en: „jeg vilde ikke sende Folkene bort fra Huset, fordi jeg mente, at de vare besjæstigede.“

„Men hvorfor gif Du da ikke selv?“

„Jeg troede, jeg var Eders Gæst!“ svarede Indianeren, idet han stolt rettede sig og saa kold og alvorlig paa Planteren, saa at denne vendte sig bort og mumlede en Forbandelse i Skjæget uden dog at give noget Svar.

Negeren blev længe borte, men kom omfider lussende tilbage og rakte Instrumentet til Indianeren, som ventede paa ham i Døren og tog Plads uden at agte videre paa Scipios Vink. Han stemte Luthen, hvorpaa han med øvet Haand begyndte at anslaa Strængene.

Spillerne havde imidlertid samlet sig omkring et Bord uden at lytte til de vemodige

Klasetoner, den unge Vilde en Tidslang aflokkede Instrumentet, da han med et gif fra de spanske Sanges bløde Molafforder over til en af hans Stammes skingrende Krigsbands og straks derpaa til en pudsig Negerjangs hurtige Tempo. — Det hjalp, og forsigtig iagttog han, hvorledes en hvidklædt Neger kom snigende og tog Plads i Skyggen af et stort Figentræ mellem Planterens Baaningshus og de andre Bygninger.

Næsten uden at han selv vidste ar det, bleve Tonerne livligere og mere lokkende; selv hørte han ikke paa sit Spil; hans Øre lyttede til Vindens Rust i de fjerne Kina- og Pecantræer, som omgave Jazedes Hytte. Hans Hjerte bankede stærkt og hurtigt, og han kunde føle Pulsslagene i Tindingerne. Men endnu herskede der overalt en stille og uforstyrret Hvile, selv Spottefuglen, som sad i et Træ, der overskyggede den lille Bygning, havde endnu ikke ophørt med at slaa. Da tav den med et, som om Et eller Andet havde forstyrret den. Indianerens Fingre hvilede næsten instinktmæssig, ubevægelige paa Strængene, og bøjjet forover havde han glemt sine Omgivelser.

„Naa Quapas, hvorfor standser Du midt

i din Sang! Du spillede just saa smukt; hvad er der i Vejen med Dig?" spurgte en Kreol.

"Med mig — jeg kan ikke længere?" svarede han Spilleren distraitt.

"Kan Du ikke længere?" sagde hin med Latter. "Gud velsigne Dig, Du har nu spillet Sangen ior syvende Gang, stadig hurtigere og muntrere, og nu kan Du paa en Gang ikke længere, ha, ha!"

"J maa da til Sidst blive kjede og trætte af den evindelige Kvinkeleren af den ene og samme Sang!" sagde Quapas'en idet han hurtig tog sig sammen. "Men nu skulle J høre Eders Indlingsfang, den ville J hellere høre, og let anslog han den normanniske Sang: Quand tout renaît à l'espérance, og de fleste Tilstedeværende stemmede med i.

"Bravo, Quapas!" raabte den tidt omtalte Kreol, "Bravs, men hvem søger Du efter?"

"Hvor er Heston? Han var her jo for et Djeblit siden?" spurgte Indianeren og saa sig ængstelig omkring, "deltog han ikke i Spillet?" "Na, han er vel gaaet ud i den friske Luft", svarede den Anden, "der er lummert her

i Bærelset. Men kom nu, spil det andet Vers, hvad kommer Heston os ved?"

"Jeg spurgte efter ham, kun fordi han holder meget af den Sang. Her have J det andet Vers:

J'ai vu les champs de ...

"Men stop, jeg kjender en endnu lystigere Sang, Pøffer staa i alle de sørgelige, melankolske Viser. Vinen smager iff en Gang ved alle de Jeremiader — min Stamme hader Klager. Her have J en munter Sang:

Jeune fille aux yeux noirs,

Tu régnes sur mon ame.

Tiens, voil des anneaux,

Des croix d'or ...

"Ha, der sprang en Streng."

"Du tager ogsaa i dem, som om Du vilde sønderrive dem alle. Og det kommer ene af din tørre Hals, par Dieu! Du har jo kun druffet et Glas. Kom her og smag paa Værerne, saa vil det nok gaa bedre".

Duapas'en rejste sig for at vædde sine feberhede Læber; men ligesom han vilde sætte Glasjet til Munden, naaede den første Lyd fra Hytten over til ham. Han kunde tydelig høre, at En lo.

„For det vi elske!“ sagde han, hævede sit Glas og tømte det.

„For det, vi elske!“ stemmede flere af Spillerne med i.

„Ha ... Hørte I Intet! raabte en af Kreolerne. „Det var et Raab om Hjælp; hvor er Heston?“ Der opstod øjeblikkelig Stilhed, og man kunde tydelig høre Raab om Hjælp fra den nærliggende Negerhytte.

Vi maa nu forlægge vor Fortælling til en anden Skueplads, til den yndige, ulykkelige Quadronpige, som blev holdt saa grusomt fængslet af Sheriffen.

Opdragen af sin Fader, den rige Duvont, i al den Overflod og Overdaadighed, der tilhører det sydlige Planterliv, havde Fazede aldrig anset det for muligt, at hun nogensinde skulde blive stillet lige med den foragtede Race, hvorfra hendes Moder nedstammede. Hun var uvidende om, at hendes Fader havde undladt at udstede et Fribrev for hende, eller ogsaa ansaa hun Sligt for unødvendigt; thi hvem skulde vel driste sig til at stille den rige Duvonts

Barn til Salg? Men Omegnens Plantere kjendte hendes Herkomst, og om end deres Sønner gjerne bevægede sig omkring den smukke Pige og trættede hende med deres Forsikringer om deres Kjærlighed og brændende Lidenſkab, vogtede de sig dog omhyggeligt for at antyde, at de mente det alvorligt; thi Tanken om at knytte en Forbindelse med en „Nigger“ vilde have været noget Uørt.

Da landede Laniera med sin Skonnert ved Kysten; han ſaa og vandt den yndige Pige kjær; men Jazede holdt sig kold og stolt tilbage, endſkjøndt den smukke Fremmede ingenlunde var hende ligegyldig. „Erfarer han, hvilken Stamme Du tilhører“, tænkte hun ſorgmodig, „vil han bære sig ad ſom de Andre, han vil foragte og glemme Dig.“ Men Laniera tænkte ikke ſaaledes; han havde iagttaget den elſkværdige Piges Færd og Væſen i hendes ſtille Huslighed og ſvoret ved ſig ſelv at kalde hende ſin, hvis han kunde vinde hendes Hjerte.

Det var en yndig Eſteraarsaften, da han tilſtod hende ſin Kjærlighed og bejlede til hende. Men idet hun afvekslende blev rød og bleg, beſvarede den ſtaffels Pige ſkjælvende hans Bejlen med de Ord, „at han ikke kunde tænke

paa en Forbindelse med hende, da hun var af æthiopisk Herkomst."

Sandt at sige blev han et Øjeblik forfærdet, da han hørte det bekræftet af hendes egen Mund, som han hidtil havde anset for Bagvaskelse af Andre; dog hurtig sejrede hans bedre Følelse, og han gjentog nu sin Bøn med saa meget større Varme. Henrykt sank hun til hans Bryst, og han, som hun elskede, var jo ogsaa den Første, som havde nærmet sig hende men en trofast og oprigtig Kjærlighed. Glad gav Faderen sit Samtykke; thi nu vidste han, at i det Mindste en hvid Mand nærrede Agtelse for hende; det han ellers ikke havde turdet vente. Da opstod den alt forhen omtalte Strid med hin Kreol; Laniera fældede sin Modstander og maatte flygte. Men straks derefter døde den gamle Duvont pludselig og uventet — Mange mente endog, at han var bleven forgiven — og den Uddødes Nabo og tillige Sognets Oversheriff, Goston, lagde Beslag paa hans Ejendom og drev ilfærdig paa, at den skulde sælges, hvormed han, som vi have set, havde en bestemt Hensigt.

Han havde alt forhen gjort Fædede vanærende Tilbud, da han ikke syntes at anse

hende for mere end enhver anden „Nigger“, men var stedse bleven afvist af hende med den største Foragt, sidste Gang endog med Trusel om, at hans Fornærmelse ikke skulde blive ustraffet; og nu tørstede han efter Hævn. Han gjorde Alt, hvad der stod i hans Magt for at forværre den Ulykkeliges Stilling; han behandlede hende saa grusomt og haardhjertet, han formaaede; en Forbryderske havde fortjent et bedre Leje og bedre Føde, hvor meget mere da ikke den stakkels Pige, som ikke kunde anklages for nogen anden Forbrydelse, end at hendes Bedstemoder havde været en Negerinde.

Hvad Skurken vilde gjøre med hende, naar hun først var bleven hans Slavinde og han ganske havde hende i sin Magt, maa Gud vide, men mange af Naboplanterne frygtede vel det værste og gjorde ham de indstændigste Forestillinger. Men med Latter afviste han dem og tilspøjede med et skummelt og ondskabsfuldt Blik, „han vidste godt, hvad han skulde gjøre, og fjendte Louisianas Love nøje.“

De den stakkels Slave, hvis Herre gif saa vidt i sin Brede, som Lovene tillode ham det!

Det Hus, hvor hun blev holdt affondret fra de andre Slaver, og som ikke blot tjente

som Fængsel, men ogsaa tidligere havde været benyttet som Krudtmagasin, var opført med stor Omhu, og et dobbelt Lag stærke, halvanden Tommer tykke Planker dannede Taget. De ovenpaa hinanden lagte Cypressstammer bleve i Hjørnerne holdte sammen med Jernkramper. Døren bestod af Egeplanker og blev ude fra lukket med en tung Jernkrampe, og naar Mørket faldt paa, lod Heston desuden en mægtig Hængelaas, hvis Nøgle han bar hos sig, hænge derpaa. Desuden stode de to Sorte, Scipio og Sam, bevæbnede med tunge Knipler foran Døren, medens Scipio efter sin Herres Befaling flere Gange patrouillerede omkring Huset.

Da Klokken slog tolv, sneg Laniera sig ud af sit Skjulested i Baaden og lagde sig paa Lur i Læ af den tilstødende Mur for at afvente et gunstigt Øjeblik. Han vovede imidlertid ikke at gjøre et Skridt fremad, førend Dudpas'ens Opfordring til Scipio om at hente Instrumentet i Baaden lod hen til ham. I Haab om at faa den Whiskey, Indianeren havde lovet ham, adlød den Sorte skyndsomst den givne Befaling, og Laniera flavrede nu med en Rats Behæn-

bighed op af Husets Hjørnehjælker og undersøgte Taget.

Men uagtet det paa enkelte Steder var raadent, indsaa han snart, at det ikke vilde være muligt paa den Maade at bane sig Vej ind i Huset uden at gjøre betydelig Støj, og med sammenbidte Tænder steg han ned igjen, fast besluttet paa at sætte Haardt mod Haardt, kalde sine Folk til Hjælp og heller fryde Enhver ned, der gjorde Modstand, end opgive sin Plan og overlade sin Elskede i Fjendevold.

Scipio var imidlertid løbet ned til Baaden og saa der Titus i Begreb med at gjøre den løs for efter Aftale at vente paa Indianeren nogle Mil længere nede. I hans Sted var der to Matroser fra Skonnerten om Bord paa „Chickenthief'en. Idet Negeren sprang ned af Brinken, raabte han med dæmpet Røst til den trofaste Titus:

„Stop, Massa Nigger! Gamle Fyr, hvor er den Whiskey, Massa Indianer har lovet mig? Mig være den, som skal hente Musikken.“

„Er Du en af Bogterne?“ spurgte Titus, som med et havde fattet en ny Plan.

„Ja, mig Scipio, Jazedes Bogter“, bevidnebe Negeren for paa den Maade at hæve det over

enhver Tvivl, at han skulde have sin Del af det lovede Brændevin.

„Godt; gaa saa ned ad Trappen, men fald ikke, Flasken staar paa Bordet.“

Uden at spille flere Ord, adløb Scipio, og med Lynets Hast sprang Titus hen til Matroserne, raabte til dem at de skulde bemægtige sig Negeren, og i det næste Øjeblik laa han bunden, medens en Pistol blev sat ham for Brystet, afsegraa af Frygt og Rædsel i det lille Fartøjs Kahyt.

„Gid med dine Klæder, Knægt“, raabte Titus lystig, „jeg vil dog se, om jeg ikke kan forestille en saa agtbar Døgenigt, som Du er. Hvem holder Bagt foruden Dig?“

„Sam!“ jamrede Fangen, medens den ene af Matroserne hjalp ham af med Trøjen, som han tilligemed Straahatten rakte Titus.

„Se saa“, grinede Titus, „hvide Bukser har jeg selv paa, og nu vil jeg se, hvordan man skal tage Sam, og J, Sir“, sagde han til den ene af Spanierne, „kjender jo hver Plet af denne Bred, ro hen under den anden Landtunge, der, hvor de tre Baade ligge for-
tøjede, ved Boniers Plantage, og vent saa paa Quapas'en, som neppe vil friste Eders Taal-

modighed længe. Men hvad vil I bruge det
 Bor til?"

"Dumrian" sagde Spanieren leende, "sagde
 Du ikke, at der ligger tre Baade derhenne, og
 er det ikke bedre at benytte den kostbare Tid
 til at gjøre dem uskadelige end senere at faa
 dem for fulde Sejl i Hælene paa os?"

"Bravo, det er rigtigt!" jublede Negeren.
 "Det maa vi ogsaa gjøre med de to, som ligge
 her; men nu afsted, De maa ikke vente paa
 Instrumentet, og send fremfor Alt Matrojerne
 op til Muren, for at vi kunne være sikre; et
 spildt Øjeblik kan fordærve Alt for os."

Hurtig sprang han op ad Skrænten, og
 derpaa gik han henimod Baaningshusets aabne
 Dør, hvor Quapas'en med Utaalmodighed ventede
 paa ham. Det var rigtignok Titus' Hensigt at
 give ham et Bink; men da denne ikke havde
 mindste Anelse om, at den trofaste Neger var
 ham saa nær, vendte han sig hurtig bort og
 gik ind i den lyse Sal, hvorhen den falske
 Bogter ikke dristede sig til at følge ham. Det
 vilde nu falde ham vanskeligt at finde sin Herre
 uden at vække Sams Mistanke; men han stolede
 paa sin Lykke — og sin tweæggede Kniv. Hurtig
 sneg han sig bort fra Døren og gik uden at

besvare Sams Spørgsmaal lydløst om bag Huset, just som Laniera steg ned fra Taget og vilde kalde Skonnertens Mandskab til Hjælp. Han havde neppe sat Foden til Jorden, førend Negerens Skikkelse, i hvem han saa en af Bogterne, stod foran ham. I et Nu var hans Kniv ude af Skeden, og han vilde just styrte løs paa sin formentlige Fjende, da denne gav det aftalte Tegn, en Slanges truende Hvislen, og Laniera blev staaende som fastnaglet med hævet Kniv.

„Pst, Masja!“ hviskede den trofaste Sorte; „nu rask, enten kneble Sam eller“ — og her gjorde han en betegnende Bevægelse med Haanden — „maaske ogsaa“, vedblev han, „love ham Friheden, og Sam hjælper.“

Der udfordredes ikke flere Ord, og just som Luthens første Toner løde fra Baaningshusets aabne Dør, gik Titus henimod Bogteren, som naturligtvis antog ham for sin Kammerat, der havde patrouilleret.

Oh, dam it, Scipio“, brummede han gnaven, „løb dog ikke hele Natten rundt om Huset; hvem skulde vel kunne bryde ind bagfra, uden at vi hørte det. Hør den fjære Masja

Duapas, men ... har Du bragt Whiskeyen med Dig?"

"Ahem", hvissede Titus, bukkede med Hovedet, saa at Straahatten skjulte Ansigtet, og lagde Haanden paa Knivgrebet, saa at Sam troede, han havde skjult Flasken der. Men næppe var han kommen hen til den Jntet anende Bogter, førend han satte ham Kniven for Brystet og truede ham med Døden, hvis han gav den mindste Lyd fra sig. I det Samme sneg Laniera sig med sit skarpe Baaben hen ved hans Side, og den forfærde Slave faldt i sin Dødsangst paa Kne og løstede bønligt sine Hænder i Bejret.

"Vil Du hjælpe os og blive fri?" tilhvissede Laniera ham hurtig.

"Fri?" spurgte Slaven og spidsede Øre.

"Fri som Fuglen i Luften", forsikrede Spanieren. "Vil Du staa mig bi, skal jeg tage Dig med mig til Tejas."

"Og der?" spurgte Slaven forsigtig.

"Skriver jeg dit Fribrev og giver Dig Rejsepenge til Boston eller Kanada."

"Og hvad skal jeg da gøre?"

"Hjælpe mig at bortføre Fazede. Hurtig, Du ved jo godt, at der ingen Tid er at spille."

„Men Mr. Heston?“

„Vær uden Frygt, vi ville beskytte Dig imod ham.“

„Men naar det nu ikke lykkes at befri hende?“

„Saa gaar Du alligevel med os.“

Uden at sige mere rakte den Sorte Spanieren Haanden, og derpaa spurgte han: „Hvor J?“ Laniera tog da en lille Halvmaske, han bar, fra Ansigtet og viste den forbavsede Neger et vel bekendt Ansyn.

„Oh, Masfa Laniera . . .“

„Pst, Taabel!“ hviskede denne og lagde sin Haand paa hans Mund, vil Du forrædte mtg?“

„No, no, Masfa, aldrig i Evighed; jeg gaar med Masfa og Missus Jazedel!“

„Titus, snig Dig hen til hint Figentræ, og skulde der vise sig nogen Fare, skal Du give det aftalte Tegn: en lydelig Hvislen eller hellere Ratsfalkens Skrig, som Du saa træffende kan efterligne. Er det lykkes os at undkomme, ville Rasketterne blive satte i Vejret fra Baaden; men Du følger efter, saa snart Du hører den aftalte Hvislen; nu til Værket. Sam og jeg ville let kunne blive færdige med Laasen.“

Titus adlød Befalingen og ventede lige saa ængstlig som Quapas'en paa det heldvarslen-
de Tegn.

Det var dog ikke saa let en Sag for de to Mænd at bryde Laasen op, da de maatte vogte sig for at gjøre Støj. Heldigvis huskede Sam paa en stærk Krog, der brugtes til at rulle Bomuldsballer med, og som hang et eller andet Sted ved Hytten. Han søgte efter og fandt den, og til Sidst lykkedes det ved Hjælp af den at saa Laasen drejet om. Døren bevægede sig lydløst paa sine Hængsler; thi den klogtige Pige havde indefra heldt Vand paa dem, og Døren var næppe gaaet op, før hun fløj i sin Elsters Arme, som glemte Alt omkring sig og med et lydeligt Udraab omfavnede hende. Men ængstlig lagde hun sin hvide Haand paa hans Læber og sagde: „Bort herfra, bort fra dette frygtelige Sted, bort i Forening med Dig, selv om Graven skulde blive vort Maa!“

„Det kunde ogsaa hænde!“ mælede en dyb og truende Stemme tæt ved, og i samme Øjeblik strakte et vældigt Ræveslag den intet Ondt anende Spanier til Jorden. Greben af Rædsel stønnede den stakkels Pige: „Hesten!“ og sank afmægtig om.

"Ha, ha, ha! lo Amerikaneren triumferende. "Jeg tænkte det nok ... Og I Skurke ... Stop, hvad ville I ... Hjælp, hjælp!"

"Ret saa", raabte Titus og kastede ham bag fra til Jorden; "og nu afsted med ham, Rebek og Tojet holde nok. Ha, der have vi dem, de fortræffelige Tyre, det var ogsaa paa høje Tid. Hid, Folk, I maa bære de Afmægtige; vi to komme bagefter med dette Trampeldyr, og I Andre maa dække Tilbage-toget." I samme Øjeblik sprang en Råd mørke Skiffelser over Muren, hvorhen de have sneget sig, og Nogle af dem løstede deres Kaptajn op, medens Andre gjorde Front imod Hestons Gjæster, som ilede til.

"Holdt!" raabte Vaniera, da hans Folk rejste ham op, "hvor er Sazede?"

"Her, blot afsted, nu komme de Skurke ud fra Huset. Hurra! Holder det spidse Sjern og Dobbeltløbene frem imod dem og skyder de Kanajller ned for Gode!" jublede Titus.

"Intet Mord!" befalede Vaniera, der hurtig var kommen sig efter sin Bedøvelse. "Intet Mord, naar vi kunne afværge det; kun en Barbar skyder paa Bærgeløse", Og med disse Ord tog han Sazede i sine Arme og ilede,

dækket af Matroserne, henimod Indgangen, medens Sam og Titus slæbte den tunge Heston med sig.

Saa snart Kreolerne havde hørt Hestons Raab om Hjælp, vare de, uden at tænke paa at tage Waaben med sig, sprungne ud af Salen og ilede til Kamppladsen; men næppe vare de komne nær nok til at kunne opdage, at deres Vært, som de troede blev holdt fast af sine egne Negere, paa hvilke de vilde styrte løs, før en Mørke Skikkelse ogsaa sprang ned fra den tilstødende Mur, hvorfra blanke Waaben og truende Geværløb blinkede de Bærgeløse i Møde, førend de kunde tage en Beslutning.

"Oprør!" skreg de Forreste og sprang tilbage, thi de troede, at Negrene havde gjort Opstand, og frygtede nu det Værste; da raabte Hestons Slavefoged, som var ileet til ved Larmen: "Ind i Huset, ind i Huset; ovenpaa ligger der Waaben til Dem Alle. Geværerne ere ladte. Hurtigt, Skurkene maa ikke undslippe os; ha, jeg vil selv lægge Strikken om Halsen paa ham der", og med et vildt Spring styrtede han løs paa den, der stod ham nærmest. Men han havde taget fejl af sin Mand; thi uden at bruge den lange Kniv, han holdt i Haanden, slyngede

denne ham tilbage med saa stor Kraft, at han tnmlede halv bedøvet til Jorden.

"Oh, Lord!" hvæskede Sam til Titus, da han saa Slavefogden falde, "kunde jeg i Aften komme Massa Opsyngsmand saa nær med en saadan lang Kniv ... gracious! ... skulde jeg jage ham den dybt i Livet ... Den fordømte Skurk!"

Uagtet Kreolerne straks fulgte Slavefogdens Raad, fandt de, at Quapas'en var kommen dem i Forkjøbet; thi næppe var han bleven ene tilbage i Døren, da Planterne uden at agte paa ham stormede ud, førend han slog den i, tillaaesede den indvendig fra og sprang ned i Haven gennem et Vindue. Men Alt dette fulgte efter hinanden med Tankens Hurtighed og de sidste Tililende saa den slanke Indianen løbe hen imod Havemuren, over hvilken han svang sig, og forsvinde.

Skaren stormede af al Magt løs paa Døren og brød den op, saa at den ikke var saa stærk som Quapas'en havde antaget; men dette havde paa den anden Side standset Forsøgerne noget, og da de sprang ud paa Dæmningen med de Baaben, de havde fundet, fik de affurat Tid nok til at se "Chickenthief"en for fulde

Sejl glide ud i Strømmen og en Mand i fuld Fart løbe ned ad Bejen.

„Ha — ham have de dog ladet tilbage“, jublede en Amerikaner; „han er mig vis, thi der staar min Hest bunden, de Skurke af Negerer have glemt at sætte den ind; Forbandelse over dem. Nu, Rødhud, maa Du ordenlig smøre Hafer, hvis jeg ikke skal indhente Dig, inden Du naar den første Baad.“

Imidlertid havde han svunget sig op paa Hesten, og idet han jog den Sporen i Siden, fløj han i fuld Firspring efter Indianeren, som ingenlunde blev vel til Mode, da han hørte de dundrende Hovslag paa den haarde Vej. Amerikaneren kom Flygtningen nærmere og nærmere og kunde allerede ved Stjernernes svage Lys bemærke, hvorledes denne saa sig ængstelig tilbage. Da sprang han et Øjeblik ind i Skyggen af en Orangehæk, som svajede frem og tilbage over de høje Palisader, og førend den hovevende Forsfølger, der havde troet, at Flygtningen havde til Hensigt i Mørket at unddrage sig hans Blik og lede ham bort fra Sporet, kunde naa Stedet, foer Quapas'en frem paa en lille, fyrig Ponny og fløj med Lynets Fart ned ad Bejen.

Amerikaneren saa snart, at hans Hest ikke kunde maale sig med Indianerens, og da Begge i det vilde Væddeløb naaede Plantagen, ved hvis Landtunge Baaden skulde vente paa ham, sprang Skovens smidige Søn af Hesten, som uden at standse gallopperede videre, var i nogle Sæt nede i Baaden og næste Minut uden for Terzerolens Rækkeevne, som hans skuffede Forfølger i sit Raseri affyrede imod ham.

Kreolerne havde ligeledes, men uden Held, skudt med deres dobbestløbede Bøsser efter „Chickenthief“en, som fløj afsted for Medbør, Selv den tungere Baad kunde de ikke naa, og da alle Geværerne nu vare affrudte, gled den afsted under Brinkens beskyttende Skygge og ud i Strømmen. Forgjæves saa de sig om efter de Baade, som ellers altid vare fortojede der — men der var ingen at opdage; de steg da til Hest og gallopperede afsted paa Dæmningen til den nærmeste lille By for der at saa Forstærkning og gode Sejlbaade og forfølge de Flygtende.

Der rejste sig imidlertid en heftig Nordveststorm, saa at det lille Fartøj krængede stærkt, medens Skummet for højt i Vejret fra Boven, og man maatte rebe Sejlene. Men

den lille „Jazede“ fløj ogsaa med vidunderlig Hurtighed ned ad Stømmen; den ene Plantage forsvandt efter den anden, og snart røbede det større Liv paa Floden, at den stor Søstads New Orleans ikke laa saa langt borte.

„Men hvad skulle vi gjøre med Gестon og Scipio?“ spurgte Titus; „jo længere vi komme frem, desto livligere bliver der paa Floden, Plantagerne ligge tættere sammen, og vi kunne dog ikke tage dem med til New Orleans.“

Nej, Du har Ret!“ brummede Laniera. „Men stop ... jeg faar en Ide ... kan Du svømme Scipio?“

„Na, tag mig med, tag mig med!“ bad han. „Massa slaar mig ihjel, naar han først har mig hjemme hos sig.“

„Prøv paa at stjæle Slaverne“, hvæsedes Gестon. „Prøv kun paa det, men vid, at jeg vil sætte mit Liv paa Spil for at faa Eder hængt.“

„Godt“, sagde Laniera og lo, „løs hans Baand, Titus — og nu Sennor, hør mit sidste Ord: Jeg ved, at I hader mig og vilde myrde mig, hvis jeg var i Eders Bold, som I nu er i min: men jeg vil behandle Eder med større Udelmodighed; jeg tørster ikke efter Eders Blod.

Jeg stjæler ikke Slaverne, da de kunne drage med mig efter deres eget Forgodtbefindende. Alle tre Negere ere, saasnart vi have betraadt Tejas Jordbund, fri Mænd — jeg vil gjøre dem dertil. Hvad Jazede angaar, er hun min Hustru ... skær kun Tænder ... hende faar I aldrig mer at se ... dog nok med det ... Jeg ved, at I kan svømme; Floden stiger, og Træstammer drive forbi i Mængde; spring over Bord og flyng Eder til en af dem, saa skal Binden nok føre Eder et eller andet Sted i Land, hold Eder færdig og vent ingen anden Raade af mig. Kommer I i Land, maa I gjerne forfølge mig, saa meget I lyster, jeg ler af Eder; men", vedblev han med lynende Øjne og dirrende Stemme, „kom mig ingensinde mere saa nær, at min Kniv kan naa Eder. Og nu Farvel! ... Der svømmer et Stykke Drivtømmer."

„Al Landjens Ulykke ramme Dig, Skurk!" udbrød Planteren og rejste sig, „men hi! Lovens Hævn eller mit Had skal overraske Dig ... tag dette for denne Gang og rejs ad Helvede til."

Med disse Ord rev han en Kniv, han havde holdt skjul, ud af sit Bælte, kastede den efter Spanieren og sprang med en vild Haanlatter

over Bord. Han havde taget godt Sigte, men heldigvis prellede det skarpe Staal af paa Pistolkolben i Vanieras Livbælte. Hurtig greb Titus en Bøsse, som laa paa Jordækket, for at knuse Hestens Hoved, men Vaniera greb ham i Armen.

„Lad den Udsælgning løbe, han undgaar dog ikke sin Straf“, sagde han, „nu er jeg altfor glad, til at jeg skulde udgyde Menneskeblod. Se, der har han faaet fat i en Stamme. Naar det bliver Dag kan han naa en af Plantagerne og gjøre Allarm. Men holder Binden sig, saa frygter jeg hverken ham eller hans Bande.“

„Og hvad vil der blive af Skonnerten?“

„Vær ikke angst for den!“ sagde de Mædresker, som havde roet Quapas'en om Bord.

„Kan I ikke se den kommer frem hist henne med alle Kludene oppe, den er maaske i New-Orleans førend vi; i hvert Tilfælde vil den ikke blive langt tilbage.“

Vaniera var bleven oppe paa Jordækket, saa længe det havde været nødvendigt; men nu gik han ned i Kahytten, hvor Quapas'en havde taget Plads ved Bazedes Fod, og fortalte hende tusinde snurrige Historier og Løier, saa at den fortryllende Pige til Trods for alle sine Sorger

og Vengstelser ikke kunde lade være at le af den halvciviliserede Billes Lystighed. Med et glad Udraab ilede hun sin Elsker i Møde, da denne aabnede Døren til det lille Bærelse, og forglemte ved hans Hjerte Alt, hvad der hidtil havde voldet hende Vengstelse og Kummer.

„Og nu ere vi i Sikkerhed, Vaniera? Kunne de ikke længere indhente Dig, saa at vi i et fremmed Land ville kunde leve lykkelige og glade med hinanden.“

„Vær ved godt Mod, min Pige“, lod Spanierens glade Svar; „den hellige Jomfru og de fjære Helgene ere i Forbund med os, og Vinden blæser, som om den vilde føre os bort paa sine Vinger. Før var jeg angst for at vi skulde komme for sent, men nu tænker jeg, at Faren er forbi. Dagen dæmmer rigtignok allerede, men vi have kun et kort Stykke til New-Orleans og ere vi først ombord paa „Cuba“, ere vi sikre imod enhver Forsølgelse.“

Solen havde sig nu, og stadig drev Vinden den lille „Chickenthief“ frem med uformindsket Fart; de havde alt naaet de første Huse af Lafayette — der udgjør en Del af New-Orleans —, allerede laa Skib ved Skib i en uoverskuelig Række, ved Bredden, da Titus viste

sin Krølstop i Døren og bad Kapitainen om at komme op paa Dækket. Vaniera efterkom hurtig Opfordringen og foresandt hele den lille Baads temmelig talrige Mandskab ivrig beskæftiget med opmærksom at se ned ad Strømmen.

„Hvad godt, hvad have I for?“ spurgte han hurtig, „Skonnerten seiler jo histovre.“

„Ja“, brummede Titus, „men det er ikke den eneste Seiler vi kunne se . . . Maaſke jeg tror, vi blive forfulgte . . . med den Baad hist nede er det ikke rigtig fat.“

„Ræk mig Rifferten!“

Negeren sprang ned i Kahytten og vendte hurtig tilbage med den, fulgt af Quapas'en. Vaniera ſaae længe og omhyggeligt Baaden, men kunde ikke blive enig med ſig ſelv.

„Na, laan mig den!“ ſagde Indianeren, „jeg kjender en Del Fartøier, maaſke ogſaa det der agter ude.“

Med diſſe Ord greb han Rifferten; men næppe havde han underkaſtet den lille Seiler en omhyggelig Underſøgelse, før han udſtødte et lydeligt: „Ha!“ rettede ſig, tørrede det høire Øie og ſaa atter gennem Rifferten.

„Hvad er det for en? Kjender Du den?“

„Om jeg kjender den“, brummede Quapas'en for sig selv. „Det er Mervilles Kapseiler, og Kreolerne ere ombord paa den; naa vi ikke snart vort Maal, have de os.“

„Ikke saa raast“, sagde Laniera og lo. „New Orleans er stor, og vi kunne let ubemærket naa Pontchartrain-Søen, hvor jeg ligeledes har en Skonnert, som ligger ved Indløbet til New Orleans-Kanalen . . . men der have vi jo „Cuba“ færdig til at lette. Nebene af Seilene, Titus, sæt alle Kludene til, nu gjælder det . . . Død eller Frihed . . . Hører I Kloffen . . . Ved den evige Gud, Hjulene bevæge sig allerede . . . Nu hurtigt, min slanke „Fazede“, frels det hulde Bæsen, hvis Navn Du bærer, det er den sidste Fart, vi gjøre sammen.“

Som en Pil skød den lille Baad hen over det let krusende Vandspeil, men Laniera stod paa Dækket, knugede Korpinden frampagtig og stirrede med febergglødende Kinder snart paa den mægtige Kolos, som begyndte at sætte sig i Bevægelse, snart efter den lille Baad, der kom flyvende som en kæmpemæssig Fugl. Den kom dem stadig nærmere, og havde Damperen ligget kun nogle faa hundrede Skridt længere

nede, vilde de da være blevne indhentede; men lige tæt ved dem laa den snøftende „Cuba“, der langsomt satte sig i Bevægelse. De vare endnu kun et Stenkast fra den . . . og nu fløi de med en dristig Vending tæt forbi den uhyre Bøv.

„Vi komme om Bord, vi komme om Bord“, jublede Titus, „men Massa . . . for Guds Skyld . . . Hvor vil I dog hen . . . Til Land . . . Jesus Maria, nu ere vi fortabte.“

Ganske vist havde han Grund til at blive forfækket, thi pludselig svaiede det lille Fartøi bort fra Skibet i Stedet for at søge hen til et af dets Faldreb, hvad der endnu havde været mulig, og Damperen, som var kommen i Fart, seilede forbi Baaden.

„Det er for sent!“ raabte Laniera, medens Quapas'en med stirrende Blik og Dødens Bleg-
hed betragtede Spanieren, der saa øiensynlig ka-
stede Haabets sidste Anker over Bord. Men La-
niera havde fuldkommen rigtig bedømt Farens
Størrelse. Just som den mægtige Damper vendte,
benyttede han Vinden, som nu knap fyldte Sei-
lene, og lod „Chickenthief“en i Stedet for at
flynge sig til „Cuba“ løbe ind imellem flere lig-
nende Fartøier, der laa ved Bredden.

„Med med Seilene!“ raabte han med Stentor-

røst, „ned med hvert Seil og Vimpel!“ og forfærdede over den ellers saa rolige Mands usædvanlige Hæftighed, sprang Alle til for at efterkomme hans Befaling, saa at Hartøiet efter saa Sekunder laa ubevægeligt ved Bredden med nøgne Spir mellem ti eller tolv lignende Baade.

Damperen havde imidlertid atter vendt, og allerede gav Ingeniørens Klokke Signal til, at man skulde sætte fuld Kraft til, da Seilbaaden kom den saa nær at man kunde raabe til den. Skud og viftende Tørklæder gjorde Kapitainen opmærksom paa de nye Passagerer, som og Lanniera rigtig havde forudsat, mindskede Skibet endnu en Gang sin Fart.

Baadens Besætning, som ikke kunde tro Andet, end at samtlige Flygtninge vare om Bord, da de jo vare forsvundne bag Skibet, og lige saa lidt kunde tænke sig, at Spanieren vilde driste sig til at gaae i Land, naar han havde Følgerne i Hælene — Baadens Besætning flavede ilskomt op ad den mægtigte Kolos' steile Side, og det næste Minut snøftede Dampfskibet for fuld Kraft ned ad Strømmen, medens den efterladte Seilbaad, som kun var bemanded med to Negere kastedes vildt frem og tilbage paa de mægtige Bølger, „Cuba“ dannede bag sig.

Men Scipio sad paa "Shickenthief"en, holdt sig i Siderne og lo, saa at hans store rullende Dine truede med at springe ud af deres Suler, medens de Matroser, som sliffede Solskin paa Bredden, gjorde store Dine og stemmede med i den Sortes utvungne Lystighed, uagtet de næppe kunde have nogen Anelse om, hvad det var, der i saa høi Grad havde vaakt den bredskuldrede Negers Lattermildhed.

Men et Blik af Vaniera lagde dog snart en Dæmper paa hans Lystighed. Vare de ogsaa virkelig undslupne den øieblikkelige Fare og behøvede ikke at frygte for, at "Cuba" paa ny vilde standse, end sige vende om, for at bringe Forsølgerne paa det rette Spor, turde de dog ingenlunde, da de endnu vare i Louisiana, fremkalde en Formodning om, at de vare i Begreb med at hjælpe flygtende Negere, da de ellers ifølge Loven vilde være hjemfaldne til den haardeste og ubønhørligste Straf. Derfor gjaldt det fremfor Alt at skø ethvert Ophold i New Orleans, der let kunde have fordærlige Følger for dem, og saa hurtig som mulig naa Golsen gennem den bag "City"en liggende Sø.

Titus efterkom imidlertid sin Herres raske Bud, thi i det samme gled Skonnerten for fulde

Seil forbi dem, sandsynligvis frygtende det Værste for deres Benner, og det var først to hurtig efter hinanden affyrede Skud og en Rak-
ket, som gjorde den opmærksom paa, at deres
Kaptain var i Nærheden.

Straks efter løb den omtrent fem hundrede
Skridt længere nede ind til Skonnerternes Lan-
dingsplads. De Sorte bare imidlertid det lykke-
lige Pars Bagage gennem Byen til en Kanal-
baad, der laa færdig til at afgaa til Pontchar-
train Søen. Laniera gav Skonnertens Styrmand,
som var kommen til, endnu nogle Befalinger,
sprang om Bord paa Kanalbaaden, som det næste
Dieblif var i Fart, og først nu, da han med
hvert Sekund lagde Staden længere og længere
bag sig, først nu, da han saa Golfens klare
Vand under sig, følte han at han var fri, var
frelst; og idet han trykkede den unge Pige til sit
Bryst, hviskede han den rødmende Fazebe i Øret:
„Min Hustru — min søde. elskede Hustru!“

Børnevogne

af forskellige Konstruktioner i et meget stort Udvalg anbefales.

Fabrik og Lager i Raadhushjørde 6.

S. Andriens Gmte.

Engvogne udleies.

Café du Lac,

Hj. af Øster-Søgade og Gothersg. Forlængelse,

Café og Konditori,

hvorfra man har en fortrinlig Udsigt saavel over Søerne som over Passagen over Broen. To særskilte Dødværelser med egen Indgang ad Porten i Gothersgades Forlængelse 160, forefindes.

R. N. Holm.

F. O. Wennervalds

Paraplui & Parasolfabrik,

25 Gl. Amagertorv 25

(lige over for Helliggeistes Kirke).

Største Lager af Parapluier og Parasoller.

7

7

7

Pasberg & Co.

7

Fabrik og Lager af Uhre
en gros & en detail.

7

7 Ny Østergade 7.

7

7

7

Apotheker Berthouls verdensberømte
Tandvand 65 Øre med Glas. **Kolik-Elixir**,
Middel mod Kolik og Modersyge, giver
Luft og standser strax Smerten. saavel af Læger
som af et stort Publikum anbefalet.

Toilette- & Sundheds-Artikler,
Graabrødretorv 4, Kjælderen.

Chr. Eltongs Bogtrykkeri, Pilestræde 40.

